

Wat de doop betreft

Door een hele reeks gebeurtenissen ben ik er in 1930 van overtuigd geraakt dat het mijn plicht tegenover God was om een objectieve studie te maken van het onderwerp 'de doop'. Ik was op dat moment voorganger van een Baptistengemeente en ik was helemaal niet gelukkig met de houding van een aantal gemeenteleden over deze inzetting. Ze waren er bijna van overtuigd dat alleen zij die zijn gedoopt, Christenen zijn en dat alle ongedoopten, ongered en verloren zijn. In mijn prediking wees ik er met nadruk op dat iemand een gelovige wordt door te geloven en niet door gedoopt te worden. Ik beschuldigde ze ervan dat ze ten onrechte een veel te grote betekenis aan de doop hechtten. Ze kenden er reddende en reinigende krachten aan toe die alleen mogen worden toegekend aan de Here Jezus Christus. Hierover werden sommigen boos, omdat hun hele zekerheid was gebaseerd op hun doop en hun lidmaatschap van de kerk.

Daarnaast werd ik gedreven door mijn eigen ervaring in verband met deze ceremonie. Door de doop ben ik lid van de kerk geworden toen ik twaalf was, maar ik vond in Jezus Christus mijn Verlosser toen ik achttien was. De doop vond dus plaats vóór de verlossing. Sommige leden van de kerk grepen deze onregelmatigheid aan om me daarmee om de oren te slaan. Het probleem kon echter eenvoudig worden opgelost door wederdoop, maar dit was weer aanleiding voor velen om zich af te vragen hoe ze zélf tegenover deze inzetting stonden. 'Als ú dat al moet doen, dan moeten wij het zeker', zeiden ze tegen me. Hier kon ik niets tegen inbrengen, met het gevolg dat ongeveer veertig mensen, mijn vrouw inclusief, door onderdompeling werden gedoopt. We waren er allemaal heel gelukkig mee en ik nam me voor een nauwgezette studie van de doop te maken.

Het incident dat de verwarring ten top voerde, staat me echter nog steeds helder voor de geest, hoewel na vijftig jaar sommige details niet meer zo duidelijk zijn als ik zou wensen. Een jonge man werd ernstig ziek en moest naar het ziekenhuis om een zware operatie te ondergaan. Zijn vrouw liet me roepen en ik sprak met hem over de noodzaak van de verlossing en stelde hem Jezus Christus voor als de Verlosser die hij nodig had. Hij stond open voor de waarheid en hij beleeft zijn vrouw en mij zijn geloof in en zijn aanvaarding van de Here Jezus als zijn Verlosser.

Op zondagmorgen vertelde ik alles aan de gemeente. Aangezien hij die middag naar het ziekenhuis moest, werd de pasbekeerde als doopkandidaat door de gemeente aanvaard, zodat hij na zijn herstel gedoopt zou kunnen worden. Sommigen hadden hier geweldige kritiek op. Het was duidelijk dat zij geloofden dat als de man ongedoopt zou sterven, hij verloren zou gaan. Ik beschouwde die opvatting zowel in strijd met het Woord van God, als met het onderwijs en de principes van de doop.

In die tijd waren al mijn opvattingen over de doop gebaseerd op tradities en daarom besloot ik het Woord van God voor mezelf te gaan onderzoeken om de Bijbelse waarheid over dit onderwerp uit de eerste hand te hebben. Ik was er tamelijk zeker van dat mijn opvattingen zouden worden bevestigd, maar mijn eerste ontdekkingen gaven me een grote schok. Die schok was zodanig dat ik mijn diepgaande studies een tijdje terzijde schoof om mezelf tijd te

gunnen het een en ander te verwerken en wat ik tot dat moment had ontdekt op een rijtje te zetten. Ik was voortdurend met het onderwerp bezig en dat veroorzaakte een ommekeer in mijn gedachten.

Ik kwam door verandering van werkkring in de omgeving van Chicago te wonen. Daar werd ik geconfronteerd met een hoog opgelopen ruzie over de doop. Ik werd daarin betrokken, maar ik ontdekte dat er meer hitte dan licht viel op het onderwerp door de argumenten die werden aangedragen door voor- en tegenstanders als John C. O'Hair, Harry A. Ironside en William McCarrell. Ik kende al deze mensen en heb langdurig met ze van gedachten gewisseld. Ik pakte mijn studie weer op met hernieuwde vastberadenheid en kwam al spoedig tot de conclusie dat 'doop' veel belangrijker was dan ik ooit gedacht had en dat het daarom met geen mogelijkheid alleen maar te maken kon hebben met een waterritueel. Ik vroeg me nu af of het woord 'doop' verband kon houden met meer dan één gedachte of begrip en of met dit woord misschien verschillende waarheden in het Woord van God tot uitdrukking konden worden gebracht. Het antwoord hierop moest wel bevestigend zijn. Ik wist heel goed dat in Mattheüs 3:11 het woord twee maal voorkomt en dat er twee verschillende begrippen mee worden aangeduid. En op andere plaatsen waar we dit woord tegenkomen, kan onmogelijk dezelfde inhoud aan het woord worden toegekend als in Mattheüs 3:11. Ik zag het als mijn taak te ontdekken welke betekenissen er aan dit woord zijn verbonden en te achterhalen welke de meest verheven is, de 'ene doop' van Efeze 4:5.

Op dit punt aangekomen, lijkt het mij goed de lezer er aan te herinneren dat in elke taal woorden gebruikt worden in verschillende betekenissen, om er verschillende gedachten mee tot uitdrukking te brengen. Aangezien woorden nu eenmaal op deze wijze worden gebruikt, kunnen we niet volstaan met er willekeurig één betekenis aan te verbinden. We moeten, afhankelijk van de context, er de betekenis aan geven die het bedoelt uit te drukken. Als we bijvoorbeeld het woord 'goud' tegenkomen, weten we allen dat er een metaal mee wordt bedoeld dat in de aarde gevonden wordt. Maar wordt dat ook bedoeld als iemand het heeft over: 'Hij heeft een hart van goud'? Elke keer als we een woord tegenkomen, moeten we uit het verband opmaken welke gedachte er mee wordt uitgedrukt.

Op aandringen van velen die wisten dat ik ijverig bezig was met de bestudering van dit onderwerp, schreef ik in 1935 een brochure met de titel *The Glory of The One Baptism*, waarin ik de resultaten van mijn onderzoek tot op dat moment heb weergegeven. Het was een wat schetsmatige weergave, maar het was het beste wat ik op dat moment kon doorgeven. In de vijfenveertig jaar die daar op volgden, ben ik echter niet opgehouden aanvullende waarheden te zoeken over dit onderwerp. Deze zoektocht heeft resultaat gehad en wat ik heb ontdekt geef ik in de volgende hoofdstukken weer.

Er bestaat al lange tijd een bijna idolate aanhankelijkheid aan het waterritueel dat doop wordt genoemd. De verheerlijking van deze ceremonie neemt voortdurend in omvang toe. Het heeft de belangrijkste plaats gekregen onder alle dingen die christelijk worden genoemd. Miljoenen denken door deze ceremonie volmaakt te worden. 'Mijn drie kinderen zijn afgelopen zondag gedoopt en nu zijn we allemaal geborgen binnen de gemeente', schreef een moeder me eens. De doop wordt geprezen en verheerlijkt met alle mogelijke vormen van eerbetoon die de mens maar kan bedenken.

De volgende beweringen zijn verzameld uit de geschriften van mensen die beweren leraren van Gods Woord te zijn. Ze zeggen dat de waterdoop een zegel voor de gelovigen is; het is de laatste stap tot het koninkrijk van God; het neemt de plaats in van de besnijdenis; het is een getuigenis voor de ongelovigen; het is de belijdenis van ons geloof in Christus; het is het beeld

van onze dood, begrafenis en opstanding met Christus; het is de toegang tot de zichtbare gemeente; het is de eerste inzetten voor de Christen; het is het aantrekken van het christelijke uniform; wij worden erdoor vereenzelvigd met een verworpen Christus; het is het met Christus begraven worden; het is een genademiddel; het brengt je onder de genade van het verbond; enz.

Dit zijn slechts enkele zinnen waarmee de waterdoop wordt bejubeld. Woorden als deze zijn niets meer dan menselijke opvattingen. Voor geen van alle is een aanknopingspunt, of zelfs maar de geringste ondersteuning in het Woord van God te vinden. Ze zijn het resultaat van menselijke redeneringen met de bedoeling een ritueel te verheerlijken. Deze woorden verbinden aan een rite de heerlijkheid die alleen toekomt aan de Here Jezus Christus.

Het is duidelijk dat tegenwoordig veel voorgangers doen alsof deze daad een door God gegeven instelling is, door de Here Jezus opgedragen met de bedoeling het tot een bindende verplichting te maken voor allen die belijden Hem te kennen. Maar als dat zo is, waarom zegt Paulus dan: 'Want Christus heeft mij niet gezonden (*APOSTELLO* = opdracht geven) om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen' (I Cor. 1:17)?

Oude meningsverschillen over de doop steken tegenwoordig de kop weer op. Deze zijn de afgelopen jaren even vaak tot uitbarsting gekomen als de St. Helena. Dr. Jürgen Moltman van de Universiteit van Tübingen, een Lutheraan en Dr. Paul K. Jewett van Fuller Theological Seminary hebben een krachtige aanval gedaan op de kinderdoop. Beide mannen wijzen de gedachte dat de doop als initiatieritueel van het Christendom een parallel is van de besnijdenis, zoals deze werd uitgevoerd door Israël, van de hand. De geschriften van deze twee hebben een geweldige opschudding veroorzaakt.

Op dit punt aangekomen aarzel ik niet te zeggen dat de hele idee van de noodzaak van een of ander waterritueel dat ondergaan moet worden als een inwijding in een relatie met Jezus Christus een onschriftuurlijke theorie is die wordt aangehangen door miljoenen mensen die zich argeloos hebben onderworpen aan een inzetten die hen op grond van traditie is overgeleverd. Als ze eenmaal van anderen deze praktijk als gebod van God hebben aanvaard, zien ze het waterritueel in elke tekst waar woorden in voorkomen als doop, wassing, reiniging, water, of besprenkeling. Zelfs J.C. Ryle, een voortreffelijk leraar die geloofde in het waterritueel en dit ook in praktijk bracht, vond het nodig ernstige verwijten te uiten tegen hen die dit waterritueel overal in betrekken en het op de meest onwaarschijnlijke plaatsen in het Woord van God denken tegen te komen.

Nu we bijna met de bestudering van ons onderwerp beginnen, wil ik graag een anekdote doorgeven uit mijn eigen leven dat laat zien hoe blind iemand kan zijn voor de verschillende betekenissen die een woord kan hebben. Toen ik een kleine jongen was, werd mijn woordenschat verrijkt met het woord 'excelsior' en voor mij betekende het woord niets anders dan materiaal dat gemaakt was van gekrulde spaanders en dat gebruikt werd als vulmateriaal. Ik kan me de ontzetting herinneren toen ik op de middelbare school kwam en mijn klas overwoog als motto het woord 'Excelsior' te gebruiken. Dit stuitte mij tegen de borst totdat me verteld werd dat 'excelsior' ook betekent: 'steeds hoger'.

Zo gaat het over het algemeen ook met iemand die geconfronteerd wordt met het woord doop. Als hij dit woord hoort, kent hij maar één betekenis: een religieus ceremonieel of ritueel, uitgevoerd door een voorganger, waarbij iemand ondergedompeld wordt in water, of waarbij water over iemand wordt gesprenkeld of gegoten. Dit is de gedachte waarmee iedere tekst in de Bijbel wordt gelezen waar het woord doop in voorkomt. Ze lezen gemakkelijk over een

tekst als Mattheüs 3:11 heen, waarin over drie dopen wordt gesproken: doop in water, doop in Geest en doop in vuur. Gods Woord en waarheid wordt onrecht aangedaan als we in elke tekst waar doop staat de idee van een waterritueel lezen.

Om de werkelijke betekenis van de woorden doop en dopen te onderzoeken, moeten we uitgaan van de Griekse woorden, tegen hun werkelijke historische en grammaticale achtergrond. Als Gods waarheid over de doop het doel is van onze studie, laat ons dan de woorden van Elihu in gedachten houden: 'Want het oor toetst de redenen, gelijk het gehemelte de spijs proeft. Laten wij voor onszelf uitmaken wat recht is, met elkander beslissen wat goed is' (Job 34:3,4).

Wat betekent baptizō?

Als iemand zou vragen wat het Spaanse woord manzana betekent, schieten we er niets mee op als iemand antwoordt: 'manzana betekent manzana'. Dit antwoord kan honderd keer worden herhaald, maar veel wijzer wordt de vrager er niet van. Maar als hem verteld wordt dat manzana appel betekent, zou hij ogenblikkelijk over waardevolle en bruikbare informatie beschikken.

Zo is het met het Griekse woord baptizō. We geven geen informatie als we zeggen dat BAPTIZŌ 'to baptize' betekent. Door dat te doen, geven we hetzelfde woord, met een enigszins afwijkende spelling, als vertaling. Dat is niet veel meer dan gerommel in de marge.

De Griekse woorden BAPTIZŌ en BAPTISMA zijn in de Nederlandse vertalingen over het algemeen met dopen en doop vertaald. Deze woorden hebben hun eigen inhoud gekregen. Met dat voor ogen is het heel goed wanneer we een tekst als Marcus 16:16 tegenkomen, waar staat: 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.' en we onszelf de vraag stellen: 'Wat zou er staan als BAPTIZŌ juist vertaald zou zijn in het Nederlands?' Zouden we in deze tekst dan nog werkelijk een argument kunnen vinden voor de opvatting dat iemand een waterritueel moet ondergaan om gered te kunnen worden.

Zo ook met Handelingen 2:41, waar ons wordt gezegd: 'Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.' De meeste mensen stellen zich voor dat 3.000 mensen van de bovensaal naar de rivier de Jordaan marcheerden om daar door één van de twaalf discipelen in het water ondergedompeld, natgespat, besprenkeld of begoten te worden. Maar welk beeld levert het op als BAPTIZŌ juist zou zijn vertaald?

In I Corinthe 15:29 stelt Paulus de vraag: 'Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?' Als de beide keren dat hier BAPTIZŌ voorkomt op de juiste wijze waren vertaald, zouden de Mormonen dan nog steeds BAPTIZŌ kunnen opvatten als een waterritueel en er hun omslachtige systeem van rituele dopen in zien waarvan zij veronderstellen dat ze grote zegeningen teweegbrengen voor hen die overleden zijn?

Velen huldigen het standpunt dat BAPTIZŌ 'onderdompelen' betekent en dat het met een of andere vorm, of synoniem van dit woord moet worden vertaald op elke plaats waar het voorkomt in het Nieuwe Testament. Nederlandse vertalers hebben dat gedaan, maar deze

handelwijze negeert volkomen zowel de historische ontwikkeling van het woord baptizō, als het secundaire en figuurlijke gebruik van dit woord. Deze betekenissen zijn veel belangrijker en belangwekkender dan de primaire en elementaire betekenis. De historische ontwikkeling van het woord BAPTIZŌ maakt deel uit van de Schrift en mag niet worden genegeerd.

Iedereen die de oorsprong en ontwikkeling van woorden bestudeert, zal weten dat een eenvoudig, elementair woord plotseling een ongekend diepe betekenis kan krijgen. Denk maar eens aan het woord hemel dat als grondbetekenis heeft: gewelf, buiging. Het Griekse woord voor hemel is OURANOS dat is afgeleid van het werkwoord ORŌ, dat "verheffen" betekent, en ANO, dat 'boven' of 'op' betekent. De grondbetekenis van het Griekse woord ouranos, het Hebreeuwse woord SHAMAYIM, het Engelse woord heaven en het Nederlandse hemel is 'hoogte', in de zin van iets dat boven is. Deze woorden kunnen als een beschrijvende naam worden gebruikt voor elk ding of ieder wezen dat boven ons is. In de bovengenoemde talen stijgen deze woorden ver uit boven hun grondbetekenis en worden ze zelfs gebruikt om God Zelf mee aan te duiden, de Hoogst Verhevene, Degene die boven alles en allen is.

Iets dergelijks geldt ook voor het woord baptizō. Ook de betekenis van dit woord is uitgestegen boven de oorspronkelijke. De historie en de ontwikkeling ervan zijn buitengewoon belangwekkend. De bestudering ervan zal waarheden aan het licht brengen die voor altijd verborgen blijven voor hen die te allen tijde willen vasthouden aan de grondbetekenis van het woord op elke plaats dat het voorkomt. Sta eens stil bij de volgende drie teksten waarin BAPTIZŌ staat:

In Mattheüs 3:11 lezen we: 'ik doop u met water... maar Hij, die na mij komt... zal u dopen met de heilige Geest en met vuur.' In Mattheüs 20:22 (St.Vert.) lezen we: 'kunt gij ... met den doop gedoopt worden, waarmee ik gedoopt worde?' In Lucas 12:50 verklaarde de Heer: 'Ik moet gedoopt worden met een doop, en hoe beklemmt het Mij, totdat het volbracht is.'

Deze drie gedeelten zijn zonder meer voldoende om aan te tonen dat er teksten in het Nieuwe Testament staan waar BAPTIZŌ wordt gebruikt in verband met een waterritueel maar dat er andere gedeelten zijn waar het onmogelijk op een dergelijk ritueel kan slaan. Er wordt daarom een ernstige fout begaan door hen die proberen slechts één betekenis aan dit woord toe te kennen. Zorgvuldige overdenking van dit woord in alle contexten waarin het voorkomt, zal tot de overtuiging leiden dat dit woord door de Geest van God wordt gebruikt om ons verschillende gedachten van God mee te delen. Moeten we al die waarheden negeren omdat we vasthouden aan de idee van een waterritueel waar we mee vertrouwd zijn geraakt?

Bij elk woord dat we bestuderen moeten we zorgvuldig nadenken over de geschiedenis ervan. Secundaire betekenissen komen voort uit primaire betekenissen en figuurlijke betekenissen ontstaan uit letterlijke betekenissen. Het basisbegrip waarmee we onze studie zullen starten is het werkwoord BAPTŌ. Dit woord komen we drie maal tegen in het Nieuwe Testament, namelijk in Lucas 16:24, Johannes 13:26 en Openbaring 19:13. Onderzoek naar de betekenis in deze drie gedeelten, levert ongetwijfeld de betekenis 'onderdompelen' op. Deze conclusie zou een gevoel van opluchting voor de Baptisten en van wanhoop voor de Hervormden kunnen veroorzaken. Het is echter niet mijn bedoeling troost te brengen of onbehagen te veroorzaken. Mijn taak is de waarheid te spreken op grond van de ontdekte feiten.

Hoewel BAPTŌ in Openbaring 19:13 (Leidse Vertaling) met 'gedoopt' is vertaald, kunnen we ons niet aan de indruk onttrekken dat er een andere gedachte mee wordt weergegeven en dat er een andere dimensie aan wordt toegevoegd. Er wordt gesproken van 'een kled, gedoopt in bloed'. Deze vertaling wekt de indruk dat de Here Jezus gekleed was in een kled

dat in bloed was gedoopt en dat ten gevolge van dat dopen nog nadruppelt. De geschiedenis van het woord BAPTŌ leert ons echter dat het toen al de betekenis van 'verven' had gekregen. De juiste vertaling van dit gedeelte is dan ook 'geverfd in bloed' (zie NBG en St.Vert.). Dierlijk bloed was een heel gebruikelijk middel om textiel mee te verven in die dagen.

Het verven van kleding was in het oude Oosten van groot belang. Meestal gebeurde dat door de textiel in verfstof onder te dompelen. Daardoor werd de betekenis van BAPTŌ zo langzamerhand 'verven', een betekenis die we op talloze plaatsen in de klassieke Griekse en Koinè-griekse geschriften tegenkomen, evenals in de papyri. Dr. James W. Dale bespreekt de meeste vindplaatsen ervan in zijn monumentale werk: *Classic Baptism*.

In de loop der tijd veranderde de spelling van BAPTŌ in BAPTIZŌ waardoor de intensiteit van het woord toenam, waardoor de inhoud breder bruikbaar werd. Op deze wijze gespeld komen we het woord 80 keer tegen in het Nieuwe Testament.

De Griekssprekende Hebreeën in de diaspora wisten heel goed dat werd en meer zowel 'onderdompelen' als 'verven' betekende. De vertalers van de Septuagint gebruikten het om het Hebreeuwse woord voor 'dompelen' in II Koningen 5:14 en het Hebreeuwse woord voor 'schilderen' in Ezechiël 23:14 te vertalen. Dit deden ze ongeveer in het jaar 250 voor Christus.

Een andere betekenis die de Griekssprekende Hebreeën aan werd en meer gaven, vinden we in de Septuagint, Jesaja 21:4. De NBG heeft 'schrik overvalt mij', maar de Septuagint heeft: 'schrik doopte me', beter vertaald: 'schrik overweldigde mij'. Geheel in overeenstemming met deze gedachte is één van de eerste keren dat het woord in de papyri wordt gebruikt. Uit een citaat van Moulton en Milligan blijkt dat BAPTISMA daar betekent: overstroomd, of overweldigd worden door rampen. Dit laat zien dat het woord in die tijd al in figuurlijke zin werd gebruikt, zelfs door mensen met weinig opleiding. Het laat zien waarom de Here Jezus van Zijn dood sprak als een doop in Mattheüs 20:22,23 (St.Vert.); Marcus 10:38,39 en Lucas 12:50.

Uit wat we tot nu toe hebben besproken, kan de lezer opmaken dat het woord BAPTIZŌ werd toegepast op een groot aantal verschillende begrippen. Er is echter nog een begrip dat door dit woord wordt aangegeven en dat is mijns inziens de meest belangrijke. Dit woord wordt gebruikt om een begrip te omschrijven dat voortkwam uit het feit dat BAPTIZŌ de betekenis 'verven van kleding' heeft gekregen en als zodanig een belangrijke plaats heeft gekregen in het proces van textielverven. We kunnen ons daarvan een betere voorstelling maken als we enkele feiten in verband met het ambacht van textielverven overdenken.

Als textiel in een verfbad wordt gestopt, is het resultaat niet alleen dat het een kleur krijgt. Het textiel neemt in feite het karakter aan van de verfstof waarin het gedompeld wordt. Er vindt een permanente vereniging plaats tussen het textiel en de verfstof. Textielververs in de oudheid begrepen dat goed als ze spraken over het dopen van textiel in purper, scharlaken of bloed. Deze stoffen werden verzadigd of geïmpregneerd met een zekere kleurstof. Aangezien in het verfproces een werkwijze gehanteerd werd die de stoffen zo diep en volledig impregneerde dat er geen stukje van onbewerkt bleef, werden door de textielververs en door de verkopers de stoffen niet langer wol, zijde, of linnen genoemd, maar purper of scharlaken. In Handelingen 16:14 lezen we van Lydia, die beschreven wordt als een purperverkoopster. Het is bekend dat het purper dat zij verkocht het textiel was, geverfd in het beroemde purper uit Thyatira, een verfstof die gewonnen wordt uit een schelpdier dat in de Middellandse zee voorkomt.

Deze feiten leidden er toe dat mensen van mening waren dat baptizō goed gebruikt kon worden om een bepaalde gedachte mee weer te geven die ze onder woorden probeerden te

brenge. Deze gedachte is echter buitengewoon moeilijk in het Nederlands weer te geven, omdat het Nederlands geen woord kent dat de inhoud van het woord baptizō volkomen weergeeft. We moeten proberen een woord te vinden dat de betekenis het dichtst benadert. Daarna moet de inhoud van het woord verruimd en opgebouwd worden. We komen het dichtst bij de werkelijke inhoud als we woorden gebruiken als: zich vereenzelvigen met en vereenzelving of identificatie met.

We geven graag toe dat deze woorden tekort schieten, maar het is niet zo moeilijk om de betekenis van een woord op te bouwen. Laten we er daarom vanuit gaan dat de woorden BAPTIZŌ en BAPTISMA op veel manieren worden gebruikt in het Nieuwe Testament, maar dat ze identificatie of vereenzelving weergeven, dat er daarnaast het begrip van versmelting of inlijving in aanwezig is en dat ze staan voor een vaste verbintenis. Dat is mijn overtuiging en daarom denk ik dat toen de Heer zei: 'Hij die gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden', Hij eigenlijk zei: 'Hij die gelooft en zich vereenzelvig, zal behouden worden'.

Doop betekent identificatie

De stelling die als titel voor dit hoofdstuk is gebruikt, betekent niet dat identificatie de enige gedachte achter het woord doop is. Uit de voorgaande hoofdstukken weten we dat dit woord in het verleden is gebruikt om velerlei verschillende ideeën en praktijken mee aan te duiden. Het kan de betekenis hebben van 'dompelen in', zoals Lucas 16:24 duidelijk laat zien. Het kan 'verven' betekenen, zoals we uit Openbaring 19:3 en honderden teksten in het klassieke Grieks en de Septuaginta kunnen afleiden. Mattheüs 20:22,23 (St.Vert.) laat ons zien dat het 'overweldigen' kan betekenen. De belangrijkste betekenis kunnen we echter het beste aanduiden met het Nederlandse woord: 'identificatie met', waaraan de gedachte van 'verenigen met' en 'zich verbinden aan' verbonden moet worden. Deze betekenis zullen we in deze studie verder uitwerken.

Als iemand een positie bekleedt in een grote onderneming, wordt hij met die onderneming geïdentificeerd. En hoewel dat een zekere verbondenheid aangeeft, wordt hier nog niet gedacht aan een vereniging. Als echter drie mensen een wettelijke verbintenis aangaan, zullen ze zich er alle drie mee identificeren, zich ermee verbonden voelen en er in opgaan. Iets dergelijks werd door de Grieken uitgedrukt met het woord baptizō.

Iedereen die met deze feiten op de hoogte is en de Bijbel bestudeert op zoek naar de waarheid, moet elke keer als hij een woord uit de BAPTŌ-familie tegenkomt, zich afvragen welke gedachte of welk idee er op die plaats mee wordt uitgedrukt, gelet op de context waarin het voorkomt. De BAPTŌ-familie bestaat uit zes leden: BAPTŌ, BAPTISMA, BAPISTES, BAPTIZŌ, BAPTISMOS, EN EMBAPTŌ.

Velen zullen klagen dat dit te veel werk is en wijzen er op dat zij de capaciteiten missen om dit te onderzoeken. We geven grif toe dat het veel werk is, maar het kan niet zo zijn dat een volgeling van de Here Jezus de capaciteiten niet heeft om dat te doen. Aangezien God ons opgedragen heeft te 'onderzoeken', moeten we ons niet gaan bezighouden met onze eigen mogelijkheden of onmogelijkheden. We hebben Gods Geest gekregen als onderpand van hetgeen we nog zullen ontvangen en ik geloof persoonlijk dat Hij ons is gegeven opdat we het woord dat ons zo vrij door God geschonken is, kunnen begrijpen.

Job 12:11 leert ons dat het oor beweringen toetst, zoals het gehemelte spijzen keurt. Elke dag hebben we te maken met woorden die wel twintig verschillende betekenissen kunnen hebben en moeten we aan de hand van de context opmaken in welke zin het bedoeld wordt. Laten we eens nadenken over het volgende voorbeeld.

Het woord 'raken' betekent 'treffen'. Niettemin staan er in een niet te beknopt woordenboek tientallen betekenissen of gebruiksmogelijkheden van. Uit al die betekenissen moeten we een keus maken. Ik heb echter talloze malen dit woord gehoord of gelezen en ik kan me niet herinneren dat ik ooit moeite heb gehad met te begrijpen wat er mee werd bedoeld. Ik schijn altijd vanzelf te weten wanneer het 'treffen' (van een doel) betekent, of 'ontroeren', of 'betrekking hebben op', of 'aanraken' enz.

We kunnen bijna automatisch beslissen welke betekenis het woord heeft als we het tegenkomen, omdat onze moedertaal Nederlands is en we al de feiten die nodig zijn om de juiste beslissing te nemen al in onze hersenen hebben opgeslagen. Het gaat echter een stuk moeilijker met woorden die ons vreemd zijn. De benodigde informatie daarover hebben we nog niet opgeslagen. Daarom moeten we gaandeweg en met grote ijver die informatie daar zien te krijgen. Er zijn prachtige hulpmiddelen ontwikkeld om dat voor elkaar te krijgen, en ik ben vast van plan daarvan gebruik te blijven maken. Ik heb geen hulpmiddelen om Russische woorden te onderzoeken, maar op mijn boekenplanken heb ik de gereedschappen om elk willekeurig Grieks woord te onderzoeken. Het is daarom niet zo vreemd als mijn gedachten over het woord 'doop' afwijken van die van hen die geen studie van dit woord hebben gemaakt.

In Marcus 16:15-20 lezen we van de opdracht die door de Here Jezus aan Zijn elf discipelen is gegeven. Er werd hen opgedragen om het evangelie te verkondigen in de hele wereld aan alle schepselen. Aan deze opdracht werd de verklaring verbonden: 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden.' Het woord baptizō is hier, net als op zoveel andere plaatsen met 'dopen' vertaald, zodat het aan de lezer wordt overgelaten om de juiste betekenis van het woord te vatten. Aangezien de meeste Christenen Bijbels gezien analfabeten zijn en over de doop niets anders weten dan de ceremonie die ze in de kerk hebben zien voltrekken, zullen ze bij het woord dopen denken aan besprenkeling met, of onderdompeling in water. Als het hier, in deze tekst, iets te maken heeft met een waterritueel, moet aan deze handeling een belang worden gehecht dat gelijk staat aan geloven. Dat geloof ik in geen geval; dat kán ik niet geloven. Als ik dat wel zou doen, dan zou ik mijn door God gegeven volmaakte positie in Christus verloochenen (Col. 2:10) en mijn volmaaktheid zoeken in een ceremonie die mensen aan mij zouden verrichten.

Jarenlange studie hebben mij tot de overtuiging gebracht dat één van de gedachten die worden weergegeven door baptizō, identificatie of vereenzelviging is en daarom vat ik deze passage als volgt op: 'Wie gelooft en wordt vereenzelvigd, zal behouden worden.'

Volgend op deze verklaring zei de Heer: 'Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuw tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden' (Marcus 16:17,18).

Deze woorden horen bij de periode van de Handelingen. Dat was een tijd waarin God verlangde dat men zich persoonlijk en openbaar identificeerde met de Here Jezus. De omstandigheden in die tijd en het karakter van de bedeling van de Handelingentijd maakte de openbare identificatie noodzakelijk. Mensen hadden van God een opdracht gekregen om een

door God geïnspireerde boodschap te brengen. De verkondiging ervan ging gepaard met en werd bevestigd door tekenen. Daarom werd van hen die het woord geloofden, verwacht dat zij dat in het openbaar deden. Op die manier identificeerden de mensen die geloofden zich met Christus en God identificeerde Zich met hen door ervoor te zorgen dat bepaalde tekenen de gelovigen volgden.

De tekenen waarvan de Heer had beloofd dat zij de gelovigen zouden volgen, hielden op toen de manier waarop God met de mensen omging veranderde. Paulus kondigde dit aan door Gods woorden te herhalen in Handelingen 28:28. De absolute noodzaak van identificatie of vereenzelviging, wijzigde daardoor echter niet. In de tegenwoordige tijd is het niet noodzakelijk voor de verlossing, maar wel voor de ontwikkeling van het nieuwe leven in Christus Jezus. De gelovige is gevangen in een strik als hij zichzelf niet met Jezus Christus identificeert. Deze feiten noodzaken ons te komen tot een beter begrip van wat identificatie betekent.

In Mattheüs 10:32 zegt de Heer Zelf: 'Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is'. Van dit gedeelte zei R.C.H. Lenski in zijn interpretatieve parafrase: 'Met hem die zo Christus belijdt en zich met Hem identificeert, zal Christus Zichzelf identificeren en hem zal Christus belijden'.

Volgens mij doet Lenski dat omdat hij voelt dat het woord 'belijden' niet precies de betekenis van het Griekse woord *HOMOLOGEŌ* weergeeft. Belijden wordt normaliter toegepast op iets wat men als verkeerd ervaart en is in die zin ongepast om te gebruiken in verband met Christus. Het Griekse woord betekent: 'hetzelfde zeggen als een ander' en het impliceert een bepaalde drang om dat te doen. Ons woord 'erkennen' zou een betere vertaling zijn omdat het een open en eerlijke bekendmaking inhoudt en ook het afleggen van een verklaring ondanks de vijandschap die men ontmoet. Deze implicaties in het Griekse woord geven het tevens de betekenis van 'vereenzelviging'.

Gedurende mijn hele leven als Christen heb ik eerlijk geprobeerd me, elke keer als die mogelijkheid zich voordeed, met de Here Jezus Christus te identificeren. Ik heb zelfs gelegenheden gezocht of geprobeerd te scheppen, om mezelf met Christus te kunnen identificeren. Ik zou wel eens willen weten hoe vaak me de vraag gesteld is: 'Bij welke kerk hoort u?', waarop ik het antwoord heb gegeven: 'Ik hoor bij geen enkele kerk, ik ben een gelovige in en een volgeling van de Here Jezus Christus en ik weet mij verbonden met Hem en niet met een of andere kerk.' Ik zou ook wel eens willen weten hoe vaak ik de procedure heb meegemaakt waarin de vragensteller er probeerde achter te komen aan welke denominatie ik verbonden was en waarin ik halsstarrig weigerde mij te laten identificeren met iets of iemand anders dan met de Here Jezus Christus.

Als gezegd wordt dat één van de betekenissen van doop identificatie is, wil dat nog niet zeggen dat het elke keer dat het in die betekenis voorkomt betrekking heeft op identificatie met de Here Jezus. Dat kunnen we beter begrijpen als we overdenken wat in I Corinthe 10:2 staat, waar Paulus verklaart dat de Israëlieten die uit Egypte kwamen 'allen zich in Mozes lieten dopen in de wolk en in de zee'. Deze mensen die als slaven geïdentificeerd werden met Farao en Egypte, werden van al hun verbindingen daarmee afgesneden door de wolk en door de zee. Zij zijn nu geïdentificeerd met Mozes. Hij zal hun vorst, hun wetgever en hun rechter zijn. Hieruit leiden we af dat ook identificatie met een mens kan plaatsvinden.

Een ander duidelijk voorbeeld van identificatie zien we in I Petrus 3:20,21. Daar wordt ons verteld van Noachs gezin dat acht zielen behouden werden door (middel van) het water (vgl.

St.vert.). Zo geeft de vertaling de Bijbelse feiten over die zaak weer in overeenstemming met de waarheid van Genesis 6,7 en 8. Hetzelfde water dat de dood betekende voor de bewoners van de aarde, werd een middel van verlossing omdat de ark door de wateren werd gedragen toen deze er op dreef. De werkelijke reden voor het feit dat zeven van hen werden behouden was echter hun relatie tot Noach, namelijk Noachs vrouw, zijn zoons en zijn schoondochters. Vervolgens wordt ons verteld dat het tegenbeeld daarvan, namelijk identificatie, ons thans redt. Ik beweer dat we worden gered door identificatie met Jezus Christus. Anderen beweren dat we gered worden door een kortstondig dopen in water. En wat zegt u?

In Galaten 3:26,27 verklaart Paulus: 'Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.' Het is inderdaad nauwelijks te geloven dat iemand deze tekst neemt en hem zo draait en verandert dat hij zegt dat allen die in water gedoopt zijn, met Christus bekleed zijn. Toch zijn er velen die dat doen. De waarheid die naar voren komt in dit gedeelte is naar mijn overtuiging dat zo velen zich met Christus hebben geïdentificeerd met Christus zijn bekleed. Deze gezegende positie kan niet worden bereikt door het op zoek gaan naar iemand die bereid is je in water te dopen.

Een jaar of dertig geleden ontving ik regelmatig een tijdschrift dat *Christian Life* heette. Eén van de pagina's droeg als titel: *Geestelijke kliniek* onder redactie van Dr. V. Raymond Edman, in die tijd voorzitter van Wheaton College in Wheaton, Illinois. Op deze bladzijde werd antwoord op uiteenlopende vragen gegeven, waaronder één die ging over de kinderdoop. Een deel van zijn antwoord luidde: 'Doop is een opdracht en niet een leerstelling van de Christelijke kerk. Opdrachten kennen een veelheid aan interpretaties, wat niet gezegd kan worden van leerstellingen.'

Toen ik dat las, begon ik beter dan ooit te begrijpen waarom er zoveel opvattingen zijn over de doop en zoveel manieren waarop de doop wordt bediend. Als de Bijbel geen leer over de doop kent, kan er behalve de traditie niets zijn dat de gelovige leidt, zodat iedereen doet wat goed is in eigen ogen.

Hierover valt nog veel te zeggen, maar we zullen daarop later terugkomen.

De doop van Johannes

'De doop van Johannes, was die uit de hemel of uit de mensen?' vroeg de Here Jezus aan de priesters en schriftgeleerden (Luc. 20:4). Ze hadden Zijn autoriteit ter discussie gesteld toen Hij de mensen onderwees in de tempel te Jeruzalem. Hij gaf geen antwoord op hun vraag, maar zei dat Hij hun één ding zou vragen. Als ze daar antwoord op konden geven zou Hij hun zeggen op Wiens gezag Hij deze dingen leerde. De vraag stelde ze voor een dilemma. Als ze zouden zeggen 'uit de hemel', zou Hij zeggen: 'waarom geloofden jullie hem dan niet?' Als ze gezegd hadden: 'uit de mensen', zouden ze een opstand hebben ontketend, omdat alle mensen Johannes voor een profeet hielden (Matt. 21:24-27). Daarom zeiden ze: 'we weten het niet.'

Het woord 'hemel' wordt door de Here Jezus ongetwijfeld bedoeld in de betekenis van 'God'. En als Johannes' doop uit God was, dan was het voortgekomen uit de wil en de opdracht van

God. Zijn opdracht om te dopen was van God afkomstig. Als hij echter uit de mensen was, dan had hij iets uitgekozen uit de verschillende 'wassingen' (baptismos) die in Israël werden toegepast en dan was een ieder vrij geweest in het aanvaarden of het afwijzen ervan (zie Hebr. 9:10).

De leiders van Israël hadden de werkelijk belangrijke geboden van God terzijde geschoven, maar waren buitengewoon ijverig in het onderhouden van geboden en tradities van mensen, zoals het 'het onderdompelen (BAPTISMOS) van bekers en kannen en koperwerk' (zie Marc. 7:3,4). Ja, sommigen dompelden zelfs hun bedden in water (zie St.vert.). In Israël werd de ceremoniële toepassing van water als bijzonder godsdienstig gezien (Marc. 7:7-9). Deze wassingen werden 'dopen' genoemd, maar vele ervan waren niet uit God. Het waren slechts menselijke tradities. Johannes gebruikte in zijn eigen bediening geen enkele van déze wassingen.

De titel van dit hoofdstuk spreekt van de doop die Johannes bediende als afgezant van God. Hij slaat niet op een of andere ceremonie die iemand aan hem bediende, want het is duidelijk dat hijzelf niet gedoopt was voordat hij ging dopen. Ik kan me niet voorstellen dat Johannes een flauw spelletje speelde met zijn discipelen in de zin van: 'Ik zal jullie dopen en dan kunnen jullie mij dopen'.

De naam van deze man was oorspronkelijk Johannes (Luc. 1:63), maar toen hij zijn bediening begon in Israël werd hij gewoonlijk Johannes de Doper genoemd. Hij is de enige die in de Schrift zo genoemd wordt. Hij ontving deze naam niet als bijnaam omdat hij doopte. Nee, God voegde aan zijn naam een beschrijvende titel toe die zijn door God gegeven autoriteit om te dopen aangaf. Zijn naam was Johannes de Doper nog voordat hij ook maar iemand had gedoopt.

Deze man was een Israëliet, een directe afstammeling van Abraham door Isaak. Hij behoorde bij de stam Levi, uit het geslacht van Aäron en hij was een priester in Israël op grond van zijn opvolging van zijn vader Zacharias (Luc. 1:5-25). Hij werd jood genoemd omdat hij in Judea woonde.

Johannes de Doper bezat een door God gegeven volmacht en ceremonie. In de tegenwoordige tijd kan niemand met zekerheid zeggen wat deze ceremonie precies inhield. Het lijkt erop dat het een simpel onderdompelen in water was. We weten ook niet welke woorden hierbij werden gesproken. We kunnen er zeker van zijn dat ze passend waren in de situatie waarin ze werden gesproken. We kunnen ons voorstellen dat de woorden iets te maken hadden met het belijden van hun overgave, en met de verklaring dat ze nu geïdentificeerd wilden worden met alle anderen die zich hadden overgegeven in Israël. Dat was het uitgesproken doel van deze doop: 'ik identificeer u met de overgave door middel van het water' (Matt. 3:11).

De doop van Johannes was niet zomaar een ceremonie, evenmin als het afleggen van een ambtseed zomaar een ceremonie is. Zij die beleden zich over te geven met het oog op de komende regering van God, werden door wat Johannes deed geplaatst temidden van hen die zich eveneens hadden overgegeven. Zij die zich zo identificeerden door de handeling die te hunnen behoeve werd verricht, droegen daarvan ook meteen de vrucht, zoals blijkt uit het belijden van zonden, wat waarschijnlijk voortkwam uit het besef dat ze tevoren tekort geschoten waren in hun onderwerping aan de voorschriften van God.

De doop van Johannes, het waterritueel dat hij voor de mensen verrichtte, was een beslissende en onomkeerbare stap die, eenmaal genomen, de gedoopte persoon op een weg bracht die hij wel móést afleggen, anders zou hij ernstig gestraft worden.

Toen Johannes veel Farizeeën en Sadduceeën bij zijn doopbediening zag verschijnen om door hem gedoopt te worden, weigerde hij ook maar iets met hen van doen te hebben. Dit waren de mannen die de Heer er later van beschuldigde dat zij het gebod van God krachteloos maakten door hun tradities. Johannes pakte ze hard aan omdat er in hun leven niets was wat wees op een onderdanige houding. Hij zei ze dat ze eerst maar eens iets moesten doen waaruit ten minste hun verlangen bleek om zich over te geven.

Johannes verrichtte de belangrijkste daad van zijn bediening toen hij de Here Jezus doopte die daartoe uit Galilea naar de Jordaan gekomen was. Het verslag van die gebeurtenis is aanleiding geworden voor een groot meningsverschil onder Christenen tot op de dag van vandaag. Waarom werd Jezus gedoopt? Waarom was het nodig dat Hij werd gedoopt? Deze twee vragen die met elkaar verband houden worden steeds weer gesteld. Zulke vragen komen voort uit een verkeerde opvatting die binnen het Christendom worden aangehangen over de betekenis van de doop. De bijgelovige eerbied voor dit waterritueel die we tegenwoordig overal tegenkomen, vormt de achtergrond van deze vragen. Als, zoals velen denken, de waterdoop iemands zonden wegwast, dan was de doop van Jezus natuurlijk helemaal niet op z'n plaats. Hij was geen zondaar en er waren geen zonden die weggedaan moesten worden. Als, zoals anderen beweren, de doop vergeving brengt, dan zou dat geen nut hebben voor de Here Jezus. Ik denk dat al deze opvattingen over het doel van Johannes' doop verkeerd zijn.

Zij die zich door Johannes lieten dopen, beleden weliswaar hun zonden - zondebelijdenis is uiteraard niet nodig als er geen sprake is van zonden, en ook de vader en moeder van Johannes zouden niets te belijden hebben gehad toen ze werden gedoopt (Luc. 1:6) - toch was Johannes' doop niet speciaal voor zondaren bedoeld. Het was bedoeld voor geheel Israël, zonder onderscheid. Johannes predikte weliswaar de doop der overgave met het oog op de vergeving van zonden, maar deze vergeving was zowel nationaal als toekomstig. Daarvan zal sprake zijn wanneer Israël zich als geheel overgeeft, wanneer hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonde niet meer gedacht wordt (Jer. 31:34).

Toen Johannes werd gevraagd waarom hij doopte, wachtte hij een dag lang voordat hij daar antwoord op gaf. Hij wees op de Here Jezus die op hem afkwam en verklaarde dat Hij was 'het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt' en dat 'Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom kwam ik dopen met water.' (Joh. 1:29-31).

Deze woorden verklaren het doel van Johannes' bediening en ze laten zien dat die gericht was op en bestemd was voor Israël. Hij was niet gekomen om een nieuwe godsdienst te stichten of om een nieuwe partij in Israël te vormen. Zijn bediening was beperkt tot Israël en zijn taak was Jezus bekend te maken aan zijn eigen volk. Hij was gerechtigd dit waterritueel te gebruiken als een doelmatig middel om alle Israëlieten voor te bereiden Jezus van Nazareth als de langverwachte Messias te erkennen.

In de moeilijke tijd waarin Johannes de Doper zijn bediening begon, leefden er ongeveer 2,5 miljoen Israëlieten in het land dat Palestina werd genoemd. Zij werden door de Heer beschreven als de 'verloren schapen van het huis Israëls' (Matt. 15:24) en de door God gegeven opdracht aan Johannes was tot hen gericht. Deze mensen moesten door Johannes worden voorbereid op de bediening van Christus, 'ten einde voor de Here een weltoegerust volk te bereiden.' (Luc. 1:17).

Het eerste woord in Gods boodschap die Johannes moest prediken was: 'geef u over' (het woord METANOE betekent 'zich overgeven'). Als we de hele geschiedenis volgen, is het duidelijk dat God een scherpe scheiding wilde maken onder hen die op dat moment in Israël leefden. Dit moest geen fysieke scheiding zijn, noch een morele scheiding tussen goeden en slechten. Elke Israëliet in het land zou door God worden beschouwd als lid van één van de twee klassen: zij die zich wel en zij die zich niet hadden overgegeven. Daarom riep Johannes uit: 'geef u over want het koninkrijk der Hemelen is nabijgekomen.'

Het 'koninkrijk der Hemelen' waarvan Johannes sprak, is het 'koninkrijk van God'. In Mattheüs 19:23,24 gebruikt de Here Jezus beide termen door elkaar. Beide hebben betrekking op de regering van God. Zijn lang geleden beloofde regering over de wereld, een regering die speciale zegeningen voor Israël zou inhouden. Voor het spoedige verschijnen ervan was een volkomen overgave noodzakelijk. Deze overgave moest plaatsvinden voor het aanbreken van het koninkrijk en zelfs voordat ze wisten welke eisen aan hen gesteld zouden worden. Van hen wordt gezegd dat ze de 'gedachte-van-hierna' hebben (METANOIA), dat wil zeggen dat ze nu reeds moesten bedenken wat ze in de toekomst zullen hebben; een zich bij voorbaat overgeven.

Hun eerste daad waaruit die overgave blijkt, is het aanvaarden van de doop die door Johannes werd bediend. Dit was een waterceremonie die hem door God was gegeven en die hij toepaste op elke Israëliet die in de ogen van God hun overgave hadden beleden. Dit legde een grote verantwoordelijkheid op hen en de gevolgen waren ernstig als ze er niet naar leefden. Ik zal proberen duidelijk te maken wat ik bedoel aan de hand van een illustratie, maar ik vraag mijn lezers dan wel in gedachten te houden dat elke illustratie onvolmaakt is en een onvolkomen weergave van de werkelijkheid.

Ik heb de hele Tweede Wereldoorlog meegemaakt en ik heb waargenomen dat er op de dag volgend op de aanval op Pearl Harbor een scherpe scheiding kwam tussen de militaire en de burgerbevolking. Duizenden mannen dromden samen bij de rekruteringscentra en dagelijks werden duizenden aan het leger toegevoegd. Hoe gebeurde dat? Door een uiterst eenvoudige ceremonie die uitgevoerd werd door een rekruteringssergeant of een officier die daartoe gemachtigd was. Deze ceremonie met daarin begrepen de eed en de volmacht om deze uit te voeren, waren door de regering van de Verenigde Staten gegeven en waren gebaseerd op de Grondwet. De eed houdt een belofte in zich te onderwerpen. Dus elke keer dat een man een stap naar voren deed, zijn rechterhand ophief, de eed nazegde, werd hij geïdentificeerd met het leger en was hij niet langer een burger. Elk falen om te handelen in overeenstemming met de regels van het leger werd vanaf dat moment met strenge maatregelen bestraft.

Onze Heer wilde zich identificeren met degenen die zich hadden overgegeven. Hij leefde al in volkomen overgave en wilde verenigd worden met hen die zich eveneens hadden overgegeven. 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God!' waren de woorden die op Zijn eigen overgave betrekking hebben. De ceremonie van Johannes zou aan deze houding niets veranderen. Hij zou erdoor worden verenigd met de anderen die zich hadden onderworpen. Op deze wijze vervulde Hij alle gerechtigheid.

Johannes de Doper was een heraut met een van God gegeven opdracht. Het was zijn plicht te verkondigen wat God wilde dat hij verkondigde. Hij zou ontrouw geweest zijn als hij aan de boodschap iets toegevoegd, afgedaan, of veranderd zou hebben. Het eerste woord van zijn verkondiging was: METANOEITE. Dit betekent: 'weest overgegeven'. Het houdt een positie of een houding in, de werkelijkheid van elke dag.

Overgave is een houding tegenover God die door Gods Geest in de mens wordt gewerkt. Mijn hart gaat uit naar hen die nooit hebben gezocht, of zelfs hebben verlangd naar deze houding tegenover Hem. Toch is alles wat we kunnen doen met zachtmoedigheid proberen deze mensen te onderwijzen die zich hiertegen verzetten in de veronderstelling dat God ze op één of andere wijze die houding van overgave, waarvan de vrucht de erkenning der waarheid zal zijn, wel zal geven.

Identificatie met de Heilige Geest

Volgens mij is er geen enkele zinsnede in de Bijbel zo misbruikt, verkeerd gebruikt en verkeerd begrepen als Johannes' eenvoudige belofte over de Here Jezus: 'Hij zal u dopen met de heilige Geest en met vuur' (Matt. 3:11). Veel onbegrip is uiteraard voortgekomen uit de onvolledige kennis van het woord 'doop'. Mensen nemen dit woord, gaan ermee aan de haal en geven er de betekenis aan die ze zelf willen.

De kerkgeschiedenis toont aan dat mensen altijd de neiging hebben gehad een geweldige en opvallende emotionele ervaring na te streven, waaraan ze vervolgens de naam van iets anders uit Gods Woord geven. Anderen beginnen bij het woord of de zinsnede in de Schriften, veranderen het in één of andere vleselijke, emotionele ervaring en verklaren zelfvoldaan dat dát de betekenis van het woord of van de zinsnede is en willen ook anderen dwingen te streven naar dezelfde ervaring.

Zo hebben ze bijvoorbeeld het woord 'berouw' genomen, zonder er bij stil te staan dat we hier met een verschrikkelijke vertaalfout te maken hebben, vervolgens hebben ze het uitgewerkt tot een dramatische emotionele ervaring waarbij iemand door zulke sterke gevoelens wordt beheerst dat hij siddert en in huilen uitbarst wegens zijn zonden uit het verleden. Dit noemen ze dan 'berouw', en ze vinden het 'echter' en 'effectiever' wanneer het gebeurt na een emotioneel geladen donderpreek.

Dat is ook gebeurd met de uitdrukking 'doop in de Heilige Geest'. Velen hebben zichzelf aangepraat dat dit een belofte van één of andere bijzondere, zeer emotionele religieuze ervaring is die over de mensen komt, waardoor ze een enorme, onwereldse kracht ontvangen die tot uitdrukking komt in verschijnselen als het voortbrengen van onbegrijpelijke geluiden, vreemde bewegingen van het lichaam (schudden met het hoofd, rollen met de ogen), flauwvallen enz. Dit zou allemaal het gevolg moeten zijn van een zo volkomen overwinning over de zonde, dat men nooit meer tot zondigen in staat is.

Er wordt wel beweerd dat de belofte die Johannes gaf een geheel nieuwe zegen inhield die voordien niemand ooit had ontvangen, zelfs de grootste onder de mannen Gods niet. Dat is een kolossale vergissing. Toen Johannes verkondigde dat de Here Jezus zou dopen met de Heilige Geest, wisten de mensen die zijn woorden hoorden precies wat hij bedoelde. Ze waren vertrouwd met het woord 'doop'. Het betekende 'identificatie' voor hen: geïdentificeerd, verbonden, ééngemaakt met de Heilige Geest van God. Dat was helemaal geen nieuwe ervaring.

Vaak wordt beweerd dat dit de belofte van iets nieuws was dat nog door niemand ervaren was, omdat het woord 'dopen' hier voor het eerst in verband met de Heilige Geest wordt

gebruikt. Als we echter het Nieuwe Testament bestuderen, gebruik makend van wat we uit het Oude Testament weten van de Heilige Geest, weten we dat identificatie met de Heilige Geest een zegen was die door velen ervaren is in de geschiedenis van Israël.

Laten we even stilstaan bij de 39 boeken die samen het kostbare bezit vormen dat wij het Oude Testament noemen. Waar komen ze vandaan? Hoe zijn ze ontstaan? De apostel Petrus geeft ons een direct antwoord: 'door de Heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken' (II Petr. 1:21). Hij identificeert de uitlatingen van deze mannen als afkomstig van de Heilige Geest, door mensen uitgesproken die doordrongen waren van de Geest van God op dezelfde wijze als kleurstof het textiel doordringt dat daarin wordt gedompeld. De schrijvers van het Oude Testament werden geïdentificeerd met de Geest van God in hun uitlatingen.

Zelfs in de geschiedenis van Jozef in Egypte lezen we al van iemand die blijkbaar vervuld was met de Geest van God. Nadat Jozef de betekenis van Farao's droom had uitgelegd namelijk dat er zeven jaren van hongersnood zouden volgen op zeven jaar van overvloed, wist deze welwillende vorst dat hij iemand moest vinden die een opslag- en distributieprogramma kon ontwikkelen. Hij vroeg zijn dienaren daarom: 'Zouden wij iemand kunnen vinden als deze, een man, in wie de Geest Gods is?'

Dat was niet zo'n groot probleem omdat er iemand voorhanden was die door iedereen geïdentificeerd werd met de Heilige Geest. Zo werd Jozef minister-president van Egypte, een positie die hem door Farao was gegeven, maar die hij vervulde als een man die met Gods Heilige Geest in verband gebracht werd (zie Gen. 41:38).

In Exodus 31:3 zegt God Zelf dat Hij Besaleël vervuld had met Zijn Geest. Zo werd hij tot de kunstenaar en ambachtsman die hij was. Deze man werd geïdentificeerd met de Heilige Geest en de prachtige dingen die hij maakte waren dan ook het werk van Gods Geest (Ex. 35:31).

In Richteren 3:10; 6:34 en 14:6,19 zien we dat Othniël, Gideon en Simson geïdentificeerd en vereenzelvigd werden met de Heilige Geest. Deze verbintenis stelde hen in staat te doen wat ze moesten doen als Richters van Israël. God wekte hen op en God identificeerde ze met Zijn Geest.

Let op hoe de Here Jezus Davids relatie tot de Heilige Geest openbaarde toen Hij zei: 'David zelf heeft door de Heilige Geest gezegd: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden onder uw voeten gelegd heb' (Marc. 12:36). We zien in deze woorden dat David in de woorden die hij schreef geïdentificeerd werd met Gods Geest.

Uit dit soort openbaringen van God leren we de relatie tussen de Heilige Geest en de mensen in Oudtestamentische tijden kennen. Toen dus de mensen in Israël de woorden van Johannes hoorden bij zijn verkondiging dat de Here Jezus hen zou dopen (identificeren) met de Heilige Geest, wisten ze wat hij hen beloofde. Zij zouden ook deel hebben aan dezelfde zegen en deze zou hen worden geschonken door de Here Jezus.

Er werd ze niet verteld welke manifestaties in hun leven het resultaat zouden zijn van deze verbintenis met de Geest van God. Een paar jaar later kwamen ze er pas achter welke gevolgen dat had. De Here Jezus had ze verteld: 'Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde' (Hand. 1:8).

Als we ons aan de waarheid van de Bijbel vasthouden, is het duidelijk dat de Geest van God op hen komt, in ze wordt uitgestort, ze vervult, en dat de mensen met Hem geïdentificeerd

worden zodat zij het werk dat God van ze verwacht, kunnen doen om Zijn doel te bereiken. Als we alle feiten op een rijtje zetten moeten we wel tot de conclusie komen dat Gods Geest zelfs gedurende een korte tijd op boze mensen kan komen zodat God tot Zijn doel kan komen (zie I Sam. 19:20,23).

Toen de mensen geïdentificeerd werden met de Heilige Geest konden ze spreken en handelen namens God. Ze werden Zijn vertegenwoordigers, Zijn agenten. Ze werden middelaars tussen God en de mensen. Natuurlijk waren hier grenzen aan gesteld. Obadja was verbonden met de Geest van God en hij schreef een boek dat uit één kort hoofdstuk bestaat. Jesaja schreef, geleid door de Geest van God een boek bestaande uit 66 hoofdstukken. Beiden deden wat God van ze verwachtte.

Onder Gods huidige bedeling van genade, bestaat er voor de mensen in deze tijd geen zegen van identificatie met de Heilige Geest. Een dergelijke identificatie heeft mensen altijd gemaakt tot middelaars tussen God en de mensen en zo zal het ook in de toekomst zijn. Als een dergelijke relatie er tegenwoordig zou zijn, zou het één van de belangrijkste en grootste waarheden voor deze bedeling krachteloos maken: 'één middenaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus' (I Tim. 2:5). Net zomin als er tegenwoordig mensen zijn die het apostelschap hebben, bestaat deze identificatie in deze tijd; hoe zeer iemand er ook naar verlangt, of zelfs beweert het te bezitten. In deze tijd is er niemand die dit privilege of deze eer te beurt valt.

In de Handelingenperiode zien we duidelijke voorbeelden van mensen die zijn geïdentificeerd met de Heilige Geest. Toen op de Pinksterdag de 120 discipelen werden geïdentificeerd met de Heilige Geest, maakte God dit feit en deze relatie bekend door een geluid uit de hemel en afzonderlijke tongen als van vuur. Dit gezelschap, vervuld met de Heilige Geest, begon te getuigen en te spreken in de talen die onder de gelovige Joden uit de verschillende landen bekend waren (Hand. 2:5). Iedereen die daar was, verbaasde zich erover en vroeg zich af wat er aan de hand was. Petrus gaf het antwoord door te verklaren dat Jezus die God uit de doden had opgewekt de belofte van de Heilige Geest van de Vader ontvangen had, en dit had uitgestort, wat zij hoorden en zagen (Hand. 2:33). De gevolgen daarvan waren het bewijs dat deze 120 discipelen individueel en persoonlijk waren geïdentificeerd met de Geest van God.

In Handelingen 15 zien we dat er een discussie was ontstaan in Antiochië over de besnijdenis. Er werd besloten een kleine delegatie onder leiding van Paulus en Barnabas naar Jeruzalem te zenden om de vragen hierover voor te leggen aan de apostelen en oudsten. Toen alle vragen waren besproken en men tot overeenstemming was gekomen, stuurden de apostelen en oudsten een brief naar de broeders in Antiochië waarin ze hadden geschreven: 'Het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht, u verder geen last op te leggen dan dit noodzakelijke...' (Hand. 15:28). Op deze manier identificeerden deze mannen zich met de Heilige Geest en ze hadden daartoe ook het volste recht. Hij had tot hen gesproken en zij spraken op hun beurt namens Hem. Als ze de waarheid niet hadden gesproken, in deze Handelingenperiode, zouden ze ogenblikkelijk en ter plekke zijn gestorven, zoals ook gebeurde met Ananias en Saffira in Handelingen 5.

Velen zullen zeggen dat I Corinthe 12:13 de belangrijkste tekst is in verband met de doop met de Heilige Geest. Daar ben ik het echter niet mee eens. In dit gedeelte staat: 'Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt (verenigd) ... en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.' Theologen die het dogma opgesteld hebben van het lichaam van Christus, dat zij definiëren als een vereniging van alle gelovigen, hebben deze tekst genomen en gebruikt om hun idee te ondersteunen dat allen door de Geest tot één lichaam zijn gedoopt. Deze doop

zou dan ons tot leden van het lichaam maken. De waarheid die naar voren komt in de belofte 'Hij zal u in de Heilige Geest dopen' en de waarheid die wordt uitgedrukt in de woorden 'in één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt' verschillen van elkaar. De eerste belofte heeft te maken met het feit dat Christus mensen identificeert met de Heilige Geest, de tweede met het feit dat zij die 'geïdentificeerd zijn in één Geest' tot één lichaam zijn verenigd. Dit gedeelte is waard om dieper op in te gaan, wat we later dan ook zullen doen.

Identificatie met Jezus Christus

Van al de 'dopen' waarover wordt gesproken in de Schrift is er geen enkele zo belangrijk als de doop die wordt vermeld in Romeinen 6:3. Als in dit gedeelte baptizō (juist) vertaald zou zijn, zouden we ontdekken dat Paulus uitlegt dat hij samen met vele anderen met Christus Jezus is geïdentificeerd. Dit was een heerlijke realiteit, gebaseerd op een duidelijke verklaring van Jezus Christus Zelf toen Hij zei: 'een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is' (Matt. 10:32).

Het woord 'belijden' betekent hier (omdat het wordt gebruikt in samenhang met de zinsnede 'voor de mensen') een openbare en stellige verklaring, zelfs wanneer iemand daarin tegenstand ondervindt. Als iemand dit ooit gedaan heeft, was het Paulus wel. Voordat de zoekende Redder hem tegenhield op zijn reis op de weg naar Damascus, was hij fanatiek opgetreden tegen ieder die iets met Jezus van Nazareth te maken had (Hand. 26:9-12). Er waren geen rituelen verbonden aan deze verloochening van Jezus Christus. Het was nu eenmaal zijn manier van leven. Nadat de Here Jezus aan hem verschenen was, veranderde het karakter en het doel van zijn leven. Hij werd iemand die geïdentificeerd werd met Christus. Ook aan deze nieuwe relatie waren geen rituelen verbonden. Het werd eenvoudig zijn manier van leven.

Niemand anders dan Paulus wist van deze relatie af tot het moment dat God het aan een discipel in Damascus, Ananias genaamd, openbaarde (Hand.9:10-16). Deze man werd door God gezonden (APOSTELLŌ = aangesteld) naar het huis van Judas in Damascus waar Paulus al drie dagen woonde en bad, verblind door het licht dat hij op weg naar Damascus had gezien. Dit was het begin van Paulus' openlijke identificatie.

Velen denken dat er een ritueel, of een ceremonie verbonden was aan Paulus' identificatie met de Here Jezus. Ik ben geneigd het daarmee eens te zijn. Laat het echter duidelijk zijn aan allen die deze regels lezen dat de man die dit ritueel bediende (wat het dan ook geweest moge zijn) een opdracht van Jezus Christus heeft gehad om dat te doen. Dit was de tijd van de Handelingen waarin de door God gegeven rituelen, toegepast door mannen die daartoe van God een opdracht hadden gekregen, positieve gevolgen hadden. Daarom kon Paulus in zijn Brief aan de Romeinen spreken van zijn identificatie, ja zelfs van éénwording met de Here Jezus Christus. Dit is, zoals we eerder opmerkten, de belangrijkste doop van de hele Schrift. Dit is de 'ene doop' waarvan Efeze 4:5 spreekt.

Wanneer we dit inzien, zou het goed zijn als iedereen die de waarheid van God zoekt, zorgvuldig zou nadenken over de verschillen tussen de rituele doop en de werkelijke doop,

zoals deze worden opgesomd in de brieven die verband houden met de Handelingenperiode. Bij het bepalen van de dingen die ook na die periode zijn gehandhaafd, moeten we het symbool loslaten zodat de werkelijkheid overblijft als de waarheid in de bedeling van de genade. Desalniettemin heeft het Christendom in de praktijk het symbool als waarheid voor de tegenwoordige tijd vastgehouden, terwijl de werkelijkheid over het hoofd wordt gezien en genegeerd.

Allen zullen het ermee eens zijn dat er een door God gegeven ritueel werd gebruikt in de Handelingenperiode. Dit werd identificatie, of doop genoemd, door hen die het Koinè-Grieks gebruikten. Van de Israëlieten die de woestijn ingingen naar Johannes de Doper, wordt ons verteld dat ze door hem werden gedoopt in de Jordaan. Dit ritueel werd 'dopen' genoemd en omdat deze doop werd bediend door een man die daartoe van God de opdracht en de volmacht had gekregen, resulteerde het in het voortbrengen van mensen die door hun belijdenis zich overgegeven hadden aan God. Johannes' daad identificeerde hen met hen die zich openlijk aan God overgegeven hadden en het betekende voor God een onomkeerbare stap die, eenmaal genomen, hen onder een gedragscode bracht die ernstige gevolgen had voor iemand die daarvan afweek. Zij stelden zich met hun overgave aan de eisen van Gods regering niet onder de genade.

In Romeinen 6:3 lezen we van het 'gedoopt worden in Christus', een waarheid die herhaald wordt in Galaten 3:27. Deze gedeelten spreken van iets dat veel meer verheven is dan het ritueel. Ze spreken van een heerlijke werkelijkheid, een echte doop, waarvan slechts weinigen tegenwoordig weten, of willen weten.

Iedereen die de Bijbel heeft gelezen, weet dat er in de gewijde dienst die God aan Israël heeft gegeven gesproken wordt van een ritueel dat 'besnijdenis' wordt genoemd. Deuteronomium 30:6 spreekt ervan. Mozes zegt daar: 'En Yahweh, uw God, zal uw hart en het hart van uw nakroost besnijden, zodat gij Yahweh, uw God, liefhebt met geheel uw hart en met geheel uw ziel, opdat gij leeft.' Zie ook Jeremia 4:4 en Deuteronomium 10:16. Paulus geeft een uiteenzetting zowel van het ritueel als de werkelijkheid van de besnijdenis in Romeinen 2:28,29.

Zoals het was met de besnijdenis, zo is het ook met de doop in de Handelingenperiode. Iemand die de vier Evangelien, de Handelingen en de brieven die in de Handelingenperiode geschreven zijn, leest (I en II Thessalonica, I en II Corinthe, Galaten en Romeinen) moet voor elke keer dat hij het woord 'doop' tegenkomt, vaststellen of het om de rituele of de werkelijke doop gaat.

De context zal hem over het algemeen helpen met het bepalen daarvan. Om een voorbeeld te noemen: de gedachte dat het in Handelingen 2:38 om het waterritueel zou gaan, kan geen stand houden. Petrus heeft deze mensen geconfronteerd met hun verantwoordelijkheid voor de kruisiging van en de moord op de Here Jezus (Hand. 2:23). Daarom, gelet op hun enorme zonden, zou zelfs het ondergedompeld worden in een rivier vol water voor hen minder doen dan een druppel parfum voor het verdrijven van de stank van een stinkdier. Hij vertelde ze dat ze zich moesten overgeven en zich identificeren met de naam van Jezus Christus voor de vergeving van hun zonden.

Als iemand een pond boter nodig heeft, zal hij zich met wat contanten op zak enkele minuten 'moeten identificeren' (als klant) met een winkel die dergelijke zaken levert. Als hij dat doet terwijl hij het doel voor ogen houdt, namelijk te verkrijgen wat hij nodig heeft, zal hij het beoogde doel bereiken. Zo is het ook met een zondaar die vergeving nodig heeft. Hij moet

zich identificeren met de Redder van zondaren met het doel vergeving te ontvangen en dan zal hij die ook krijgen. De Here Jezus schenkt vergeving. Bij Hem is vergeving. Houdt het water verre van Handelingen 2:38.

Een toepasselijke illustratie is de instelling die 'huwelijk' wordt genoemd. Er bestaat een ritueel dat 'huwelijk' heet en er is een werkelijkheid die 'huwelijk' heet. Ik ben goed vertrouwd met beide, omdat ik nogal wat huwelijken heb voltrokken (de ceremonie) en binnenkort het 59-jarig jubileum van ons eigen huwelijk (de werkelijkheid) hoop te vieren. Hoe uitgebreid de huwelijksceremonie ook zijn mag, het geeft geen garantie dat een huwelijk (de werkelijkheid) daarvan het resultaat zal zijn. Veel meisjes willen het middelpunt zijn en de rol van liefvallige bruid spelen tijdens een huwelijksceremonie, maar wanneer ze de harde feiten onder ogen moeten zien van het werkelijke huwelijk, zien ze er van af. Als twee mensen 'één vlees' worden, zoals God het heeft genoemd, is dat zo omdat ze er hard aan gewerkt hebben om dat te bereiken. Dat zal nooit het resultaat zijn van een ceremonie.

Zo is het nu ook met de doop. In de Schrift is er een ritueel dat doop genoemd wordt. Het werd zo genoemd omdat het Griekse woord BAPTISMA zich ontwikkeld had tot de betekenis van identificatie, met de betekenis van samensmelting en het duidde op een relatie. In de Bijbel werden zij die zich aan dit ritueel onderwierpen geïdentificeerd met, of gingen op in welke verbintenis de ceremonie dan ook verondersteld werd voort te brengen. Johannes was een dooper en elke keer als hij deze ceremonie voltrok, was het resultaat dat iemand geïdentificeerd werd met de andere Israëlieten die zich overgegeven hadden. Zoals al eerder is opgemerkt: dit was zeker niet onbelangrijk. Aangezien God er in betrokken was, werd het de meest serieuze stap die een Israëliet ooit heeft kunnen doen. Mocht zo iemand niet in staat zijn zich over te geven aan de eisen die God bekend zou maken, dan zou hij het ongenoegen van God ervaren. Iedereen die zijn hand aan de ploeg slaat en zich terugtrekt omdat hij merkt dat de vore lang, hard en rotsachtig is, blijkt onwaardig te zijn een plaats in of deel aan het koninkrijk Gods te verkrijgen (Luc. 9:62).

Wij, de gelovigen van deze tijd, hebben er uiteraard geen belang bij geïdentificeerd te worden met, of op te gaan in de groep Israëlieten die zich hadden overgegeven. En al hadden we dat wel, dan was er nog geen 'doper' te vinden die van Godswege een zinvolle ceremonie zou kunnen voltrekken. Wij zijn geïnteresseerd in de identificatie met Jezus Christus en in verband daarmee wordt nergens van een ceremonie gerept. Het is helemaal een zaak van geloof omdat we onder een Goddelijk bestuur leven waarin alles geregeld wordt in en door geloof. Wat onze identificatie met Christus betreft, geloven we God op Zijn Woord en we handelen daarnaar. De brief aan de Colossenzen bijvoorbeeld, is geschreven aan gelovigen in Jezus Christus (1:2). Daar ben ik er één van. Zij werden gelovig door het horen van het woord der waarheid (1:5,9). Ik ook. Paulus verklaart dat ze 'de volheid in Hem' verkregen hadden en 'met Hem begraven' waren 'in de doop' (2:10,12). Dat ben ik ook en ik wens geen andere dan deze doop. Ik ben geïdentificeerd met Christus. Accepteer dit alstublieft en probeer er niet achter te komen waarmee ik verder nog geïdentificeerd zou kunnen worden, of waartoe ik verder behoor, of wat iemand anders of ik zelf heb gedaan om dit te verwezenlijken. Het is de werkelijkheid voor mij, net zo goed als Hij de werkelijkheid voor mij is.

In Romeinen 6:3 verklaart Paulus dat iedereen die met Christus Jezus geïdentificeerd is (niet was - is), geïdentificeerd is met Zijn dood. Het eerste heeft het tweede als gevolg. In een Negrospiritual komt ergens de vraag voor: 'Was u er bij toen ze de Heer hebben gekruisigd?' Mijn antwoord daarop is: Ja, ik was er ook. God heeft me geïdentificeerd met Zijn dood voor onze zonden. Velen binnen het Christendom in deze tijd belijden zich met Christus te

identificeren, maar zij ontkennen de betekenis van Zijn dood, waaraan ze niet veel méér betekenis hechten dan aan de dood van iemand die sterft voor zijn overtuiging. Christus stierf voor onze zonden, overeenkomstig de Schriften. Hij werd ook begraven en Hij is ten derden dage opgewekt (I Cor. 15:3,4). Geïdentificeerd met Hem, zijn we ook geïdentificeerd met Zijn dood, begravenis en opstanding. Als iemand ons 'identiteitsbewijs' zou willen zien, dan kunnen we hem het Woord van God laten zien.

De doop in Mattheüs

Als de doop, het waterritueel, inderdaad van zo groot belang zou zijn als de verklaringen van velen doen vermoeden, dan zou ieder die de waarheid Gods echt liefheeft elk Bijbelgedeelte dat daarover gaat moeten onderzoeken. Mijn Bijbel ligt hier geopend voor me en wanneer de lezer hem ook opent, dan zullen we de teksten samen doornemen.

Mattheüs 3:1. Hier ontmoeten we de man die Johannes de Doper wordt genoemd. Hij is de eerste en enige mens in de Schrift die deze beschrijvende titel achter zijn naam heeft gekregen. Zijn gezag om te dopen kwam van God. Als Gods afgezant was hij in staat om officieel individuele Israëlieten te identificeren met, te verbinden aan en op te laten gaan in de groep van Israëlieten die zich hadden overgegeven. Hij behoorde tot de familie in Israël (het geslacht van Aäron) waaraan de priesterlijke taken waren toebedeeld. Hij was dus een Joodse priester op Gods gezag die de dienst aan God verrichtte voor het volk Israël. Zijn ritueel was een toevoeging aan de omvangrijke eredienst die God door Mozes en anderen aan Israël had gegeven. De betekenis ervan was dat zij die de doop ontvingen geïdentificeerd werden met de groep van Israëlieten die zich hadden overgegeven, wat een grote verantwoording betekende voor hen die zich in deze positie lieten brengen. We moeten niet te snel overgaan tot de toepassing van deze Joodse ceremonie op onszelf. Het hoort niet bij het nieuwe leven dat wij hebben in Christus Jezus.

Mattheüs 3:5-7. Johannes was Gods heraut. De stroom mensen die naar hem toeging, begon klein en groeide daarna uit tot een geweldige massa. Hij was Gods vertegenwoordiger om deze mensen te binden aan een leven van overgave aan God. Dit werk bereikte zijn hoogtepunt en werd geformaliseerd door een door God gegeven ceremonie, die aangeduid werd met dezelfde naam als wat erdoor tot stand werd gebracht, namelijk: identificatie. Daarom was hun antwoord op zijn aankondiging een eed, waarbij zij op voorhand zwoeren zich te onderwerpen aan welk gebod dan ook dat God ze later zou opleggen. Op dat moment konden ze nog niet weten welke eisen verbonden zouden zijn aan Gods regering, maar ze zeiden: 'Wat ze ook mogen inhouden, we zullen er aan voldoen'.

De komst van de Farizeeën en Sadduceeën is niet eenvoudig te verklaren, omdat het moeilijk is motieven te beoordelen. Het zou echter kunnen zijn dat ze hoopten nog wat controle te kunnen bewaren op de enorme stroom mensen die naar Johannes ging, door zich daarbij aan te sluiten. Maar omdat niets in hun leven ook maar in de verste verte wees op overgave aan God, weigerde Johannes hen met het door God ingestelde ritueel, de identificatie met de Israëlieten die zich hadden overgegeven, te dienen.

Mattheüs 3:11. Wat hier EIS METANOIAN wordt genoemd (vertaald met: 'tot bekering') moet wel de aanduiding zijn van iets dat het gevolg was van Johannes' waterritueel. Het zou vertaald

moeten zijn met 'tot overgave'. Deze woorden geven de positie aan van allen in Israël die toen leefden als overtuigde onderdanen, een duidelijk te onderscheiden groep in Israël, door God als zodanig gekend en erkend.

Dit is de eerste van acht verwijzingen naar de 'doop in de Heilige Geest' (BAPTISEI EN PNEUMATI HAGIŌ). De Here Jezus wordt geopenbaard als Degene die dit zal doen. Van Hem wordt ook gezegd dat Hij ze met 'vuur' zal identificeren. Dit moet een figuurlijk gebruik zijn van het woord 'vuur'. Er wordt hier iets 'vuur' genoemd dat absoluut geen letterlijk vuur is, dat wil zeggen: het heeft niet het licht en de hitte die veroorzaakt wordt door de ontvlaming van brandbaar materiaal. Het 'door vuur beproefd' worden (I Petr. 1:7) was een gebruikelijke uitdrukking onder de Hebreeën en was gewoonlijk de aanduiding voor een uiterst diepgaande en onthullende beoordeling.

Wanneer de Bijbel wordt onderzocht, zal men tot de overtuiging komen dat wanneer het woord 'vuur' figuurlijk wordt gebruikt, het veelal te maken heeft met de oordelen (niet: bestraffingen) van God. Zie Psalm 97:3; 104:4; Jeremia 5:14; 23:29; Obadja 1:18; Maleachi 3:2. De belofte in Mattheüs 3:11 is dat de heiligen in Israël geïdentificeerd zullen worden met de oordelen van God in de Dag dat Hij regeert. Zie Mattheüs 19:28; I Corinthe 6:2.

Mattheüs 3:13,14,16. Omdat er een nieuw ritueel en een nieuw gebod waren toegevoegd aan de dienst die God aan Israël had gegeven, was het Gods wil dat iedereen in Israël zich op dat moment en op die plaats bij voorbaat zou onderwerpen aan Zijn toekomstige regering. Ze moesten zich door Johannes de Doper laten identificeren met de Israëlieten die zich hadden overgegeven. Het was gehoorzaamheid aan een Goddelijke richtlijn, een rechtvaardige daad als een Israëliet voldeed aan Gods eis. Onze Heer was een Israëliet en als zodanig kwam Hij bij Johannes om Zich te identificeren met de groep van mensen die zich hadden overgegeven. Toen Johannes ertegen protesteerde dit voor de Heer te doen, verklaarde Jezus dat het voor beiden betamelijk was alles wat juist en rechtvaardig is te doen. Aangezien de Here Jezus op de aarde kwam, Zich bij voorbaat toegewijd had aan het doen van de wil van God, was het Zijn verlangen om één te worden met de Israëlieten die zich overgegeven hadden.

Mattheüs 11:11,12; 14:2,8; 16:14; 17:13. In deze gedeelten komt de officiële en beschrijvende titel van Johannes zes maal voor. Ze onthullen veel feiten over Johannes, maar niets over de betekenis van de waterdoop.

Mattheüs 20:22,23 (St.Vert.). In dit gedeelte komen we het woord 'doop' zes keer tegen. Geen van alle kan op één of andere manier betrekking hebben op het waterritueel. De twee broers tot wie deze woorden zijn gericht, begrepen ze in het licht van de waarheid die al aan hen was geopenbaard (zie Matt. 16:21). Voor hen die in die tijd Grieks spraken, had het woord BAPTIZŌ vele betekenissen, waarvan één was: het ondergaan van een ramp van overweldigende grootte. In het klassieke Grieks werd het gebruikt wanneer iemand door zulk diep water gaat, dat het zijn hoofd bedekt. Het werd gebruikt voor een schip dat zo 'gedoopt' werd door de golven dat het zonk. En voor mensen die zo diep in de schulden zaten, dat ze erdoor overstelpt werden. In deze zin wordt het hier door onze Heer gebruikt, als hij Jacobus en Johannes vraagt of zij overstelpt konden worden door de overweldigende ramp die Hem zou overstelpen.

Mattheüs 21:25. In dit vers wordt het woord 'hemel' gebruikt als synoniem voor God. Een duidelijk feit dat veel zogenaamde leraren van het Woord hardnekkig weigeren te onderkennen. Mijn antwoord op deze vraag is dat de doop van Johannes van de Hemel kwam, en dat ik met 'Hemel' God bedoel.

Mattheüs 26:23. Het woord 'gedoopt' dat hier staat, is EMBAPIAS, een woord dat verwant is aan EMBAPTŌ .

Mattheüs 28:19. Dit vers is al zo lang 'de grote opdracht' genoemd, dat veel Christenen geloven dat het Gods belangrijkste richtlijn voor de tegenwoordige tijd is. Het zou meer nauwkeurig 'de opdracht voor de apostelen' kunnen worden genoemd, omdat deze woorden direct tot de elf apostelen waren gericht (Matt. 28:16). Judas was op dat moment niet meer in beeld. Tot deze mannen zei de Here Jezus, vlak voor zijn gevangenneming: 'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam.' (Joh. 15:16). Hij vertelde ze niet wanneer of waarheen ze zouden gaan, maar zij wisten uit Zijn woorden dat ze te zijner tijd zouden heengaan. Na Zijn dood, begrafenis en opstanding, kwam Hij weer op hetzelfde onderwerp terug, door te zeggen 'heengegaan zijnde', of 'dan heengaande'. Dit is in het Grieks één woord (POREUTHENTES). Het is een deelwoord dat als hulpwerkwoord bij het hoofdwerkwoord, MATHETEUSATE, (tot discipel maken) hoort. Hij zei niet 'ga', of 'gij zult gaan', zoals velen graag gehad zouden hebben, en deze woorden op die manier in Zijn mond willen leggen.

Ik kan me nog goed herinneren dat ik, heel wat jaren geleden, zogenaamde 'zendingsdagen' bezocht, waarvan het belangrijkste doel was om 'vrijwilligers voor de zending' te werven en vervolgens om geld bijeen te brengen om 'deze fijne jonge mensen uit te zenden'. Bij meerdere gelegenheden hoorde ik de spreker zeggen: 'het is geen roeping, het is een opdracht - Gaat dan henen tot al de volken.' De ironische tegenstrijdigheid in zijn hoogdravende toespraak was, dat hij naar geen enkel volk was geweest, behalve in zijn eigen stad. Het Grieks is hier niet moeilijk. Er staat: 'heengegaan zijnde, maak al de volken tot Mijn discipelen'. Dit is de kern van de opdracht: de volken tot Zijn discipelen te maken: het heeft niets te maken met individuen. De volken moesten tot discipelen gemaakt worden en dan geïdentificeerd worden met, of verbonden worden aan de naam (d.i. het karakter) van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Op die manier zouden ze worden opgenomen in al de programma's en doelen van de Godheid in de dag dat God de wereld zal regeren. De woorden 'in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest' waren nooit bedoeld als één of andere magische formule die een geestelijke zou moeten herhalen als hij iemand in water doopt of met water besprenkelt.

Deze opdracht kan niet worden vervuld tot op het moment dat Jezus Christus de Vader daartoe verzoekt en de volken Hem gegeven zijn als erfdeel (Ps. 2:8; 82:8), niet voordat God de volken op aarde regeert (Ps. 67:5). In die tijd zullen de mannen voor wie deze woorden waren bestemd, 'op twaalf tronen zitten om de twaalf stammen van Israël te richten' (Matt. 19:28). Vanwege hun positie onder Gods regering, hun krachten en hun verleden, zullen ze de meest geëerde en geëerbiedigde staatslieden op aarde zijn. En omdat de volken zich in die tijd willen identificeren met de Godheid (Ps. 67:4; 72:11,17; 138:4; Jes. 55:5; Matt. 12:21; Rom. 15:12), zullen deze machtige mannen uitgaan en de volken met God verenigen in Christus in een formele en vastgestelde eenheid. Verder zullen zij de volken onderwijzen over hun verantwoordelijkheden en hun gedrag onder Gods regering.

Deze woorden van de Here Jezus zullen de apostelen leiden in een dag die nu nog toekomstig is. Dat zal zijn nadat Hij de volken heeft gericht, Zijn gerichten heeft uitgezonden en de overwinning behaald. Dat zal zijn wanneer de volken hun vertrouwen op Hem hebben gesteld (Matt. 12:18-21). De grote waarheden van deze opdracht moeten niet belachelijk gemaakt en

genegeerd worden zodat mensen ze kunnen gebruiken als fundament voor hun eigen programma's.

We hebben nu elk gedeelte in Mattheüs waar de 'doop' wordt genoemd, bekeken. Het resultaat is dat de feiten duidelijk aantonen dat de doop een door God gegeven toevoeging was aan de eredienst die aan Israël geschonken was. De doop werd bediend door iemand die een priester in Israël was en werd aan niemand anders verkondigd dan aan de Israëlieten die in Palestina leefden. In het eerste evangelie staat nergens dat we iemand moeten dopen of op pad moeten gaan om iemand te zoeken die ons wil dopen. Mensen blijven maar discussiëren over de manier waarop gedoopt moet worden, door besprenkeling, begieting, of onderdompeling. En wanneer ze een bepaalde methode hebben aanvaard, gaan ze op zoek naar iemand die hen op die wijze wil dopen. Ze denken dan wel dat ze op die manier gedoopt zijn, maar de meesten weten niet eens wat het werkwoord *BAPTIZŌ* betekent. Ook kennen zij het verschil niet tussen het ritueel en de werkelijkheid. Er zijn echter nog veel meer gedeelten die overdacht moeten worden, zodat de slotconclusie moet wachten tot we ze alle hebben onderzocht.

De doop in Marcus en Lucas

Marcus 1:4. Ik ga ervan uit dat de woorden in dit gedeelte betekenen: 'Het geschiedde..., dat Johannes het werk van identificatie deed in de woestijn en identificatie predikte met allen die zich hadden overgegeven tot (EIS) vergeving van zonden.' Heel het werk van Johannes was voorbereidend. Het Griekse woord *EIS* en het Nederlandse woord 'tot' hebben beide de betekenis van 'om te verkrijgen', of 'met de gedachten gericht op'. Johannes' voorbereidende werk bracht hun geen vergeving van zonden, maar identificeerde ze officieel, in Gods ogen, met hen die zich hadden overgegeven, waartoe ze ook moesten behoren op het moment dat het grote offer gebracht zou worden dat ze vergeving zou schenken. Als Johannes' rituele doop ze vergeving had kunnen brengen, waarom had Christus dan moeten sterven?

Marcus 1:8. Hier worden twee dopen tegenover elkaar gesteld: en *HUDATI* (in water) en *EN PNEUMATI HAGIŌ* (in Heilige Heest). Het Griekse *en* is heel flexibel en heeft diverse betekenissen. Thayers Lexicon gebruikt zeven kolommen om de betekenis van dit voorzetsel uiteen te zetten. Het kan de betekenis hebben van: in, op, aan, met, door, onder. 'Met' lijkt de meest nauwkeurige vertaling te zijn in deze tekst. Johannes zei: 'ik heb jullie met water geïdentificeerd, maar Hij zal jullie identificeren met de Heilige Geest'.

Marcus 1:9. Gods doel was dat elke individuele Israëliet geïdentificeerd zou worden met het deel van het volk dat zich had overgegeven. Hij gaf Johannes de opdracht om dit te doen en gaf hem het waterritueel om dat te bewerkstelligen. Aangezien de Here Jezus een Israëliet was, wilde Hij graag geïdentificeerd worden met hen die deel uitmaakten van deze groep. Daarom zocht hij de bediening van Johannes.

Marcus 6:14,24,25. In deze verzen vinden we drie verwijzingen naar de betekenisvolle titel die de plaats en de bediening van Johannes verklaarde. In het Grieks heette hij: *IOANNES DE BAPTIZON*. Dit betekent, vertaald in Nederlands: Johannes, de Identificeerder.

Marcus 7:2-8. In deze paragraaf vinden we in de Statenvertaling zes keer één of andere vorm van het woord 'wassen'. In de Griekse tekst van 7:4 wordt gesproken van 'de wassingen der drinkbekers'. Dit was de ceremoniële reiniging van vaten. Ja, ze wasten zelfs hun vaten! Dit was één van de 'overleveringen van mensen' die zij hadden aanvaard. De Farizeeën en schriftgeleerden dachten dat zelfs de meest oppervlakkige toepassing van water een vrome daad was.

Marcus 8:28. Hier komt nogmaals de veelbetekenende titel voor, die de positie en bediening van Johannes aangaf.

Marcus 10:38,39. Zie het commentaar op Mattheüs 20:22, 23.

Marcus 11:30. Zie de aantekeningen bij Mattheüs 21:25.

Marcus 14:20. Het Griekse woord voor 'indoopt' in dit vers is EMBAPTŌ. Dit betekent letterlijk: 'indompelen' en dit brengt ons weer bij de grondbetekenis van BAPTŌ, dat dompelen betekent. De oorspronkelijke betekenis van een woord verdwijnt niet als het woord er een nieuwe betekenis bij krijgt. Woorden hebben hun geschiedenis en het nagaan hiervan kan ons veel kennis opleveren. Ons woord preveniëren (van het Latijnse PRAEVENTUS) bijvoorbeeld, had oorspronkelijk de betekenis van 'uitgaan voor', dus 'voorafgaan'. Dit is in overeenstemming met de elementen van het Latijnse woord. PRAE is 'voor' en VENIRE is 'komen'. De tegenwoordige betekenis in het Nederlands is 'beletten', 'verhindere(n)', 'voortgang tegenhouden'. Latere betekenissen echter kunnen de oorspronkelijke betekenis niet doen verdwijnen. Zie in dit verband I Thessalonica 4:15 (St.vert.).

Velen hebben een gedeelte als dit bestudeerd en hardnekkig geweigerd een poging te doen om het woord BAPTISMA anders dan met 'doop' te vertalen, om er de betekenis aan te kunnen geven die ze willen en die over het algemeen blijkt overeen te komen met wat ze gewoonlijk in praktijk brengen. Vervolgens accepteren ze zonder meer de misleidende en belachelijke vertaling van METANOIA (bekering), om tenslotte uit te komen bij een conclusie waarvan ze veronderstellen dat het de waarheid van God is. Over dit proces kunnen we echter hetzelfde zeggen als wat wel over computers beweerd wordt: stop er rommel in en er zal rommel uitkomen. De idee dat vergeving van zonden voort kan komen uit een ceremonie met water, is theologische rotzooi. Johannes' waterritueel identificeerde de mensen als onderdanen. Het opende de weg voor vergeving, maar het bracht deze niet voort.

Marcus 16:16. In dit gedeelte is geen druppel water te bekennen. Het zegt ons: 'hij die gelooft en zich laat identificeren, zal gered worden'. In Johannes 12:42,43 lezen we van hen die in Hem geloofden, maar weigerden zich met Hem te identificeren, om te voorkomen dat ze uit de synagoge gegooid zouden worden. Zoals we eerder zeiden: er is een ritueel dat doop genoemd wordt en er is een werkelijkheid die doop heet. Het gaat hier om de werkelijkheid en deze werkelijkheid is onze identificatie met de Here Jezus Christus.

Lucas 3:3. Dit gedeelte laat ons de kern zien van Johannes' boodschap. Hij kwam om identificatie met de groep Israëlieten die tot overgave waren gekomen te verkondigen, voor de vergeving van zonden. Dit was niet gebaseerd op een of andere twijfelachtige beslissing van hemzelf, maar op gezag van God. De woorden van dit vers zijn door duizenden gebruikt om de doop in water essentieel te maken voor de verlossing. Ze doen alsof er ergens in de Schrift een vers zou zijn dat zegt: 'zonder doop in water is er geen vergeving van zonden'. Maar zo'n vers is er niet. Wel is er een vers dat zegt: 'zonder bloedstorting geschiedt er geen vergeving' (Hebr. 9:22). De bediening van Johannes was voorbereidend (Luc. 1:17) en daarom was zijn ritueel er slechts voor vergeving. Ze moesten officieel behoren bij de groep Israëlieten

die zich hadden overgegeven om de grote zegen te kunnen ontvangen die het gevolg zou zijn van Christus' dood.

Lucas 3:7. Johannes onderzocht nauwkeurig de menigte die samenkwam bij zijn prediking. Het leek erop dat het chique geworden was om door Johannes gedoopt te zijn. Hij stelde ze één onderzoekende vraag: 'wie heeft u een wenk gegeven om de komende toorn te ontgaan?' Deze vraag en de waarschuwing die er op volgde, ontlokte de mensen de vraag: 'wat moeten wij doen?' Zijn antwoord moet goed bekeken worden door allen die deze hoofdstukken gebruiken om er hun dooprituelen mee te ondersteunen. Het antwoord van Johannes was: 'wie een dubbel stel klederen heeft, dele mede aan wie er geen heeft, en wie spijzen heeft, doe evenzo' (Luc. 3:11). Tollenaars (belastinginners) kwamen met dezelfde vraag en zijn antwoord aan hen was: 'vordert niet meer dan u voorgeschreven is'. Ook soldaten stelden dezelfde vraag en hij antwoordde ze: 'plundert niemand uit en perst niets af en weest tevreden met uw soldij'. Deze antwoorden laten zien dat Johannes geen reddingbrengende boodschap aan de mensen bracht, maar zij gaven het karakter weer van de werken die van ze geëist werden door Johannes bij de bediening van deze door God gegeven ceremonie.

Het Griekse woord *BAP* betekende oorspronkelijk: dompeling, en niets meer dan dat. Na verloop van tijd werd aan dit woord een omega toegevoegd zodat het werkwoord *BAPTŌ* gevormd werd met de betekenis: dompelen. Aangezien het verven van kleding gedaan werd door onderdompeling, werd de betekenis van *BAPTŌ* uiteindelijk: verven van textiel. En omdat verven van textiel betekende dat aan textiel een nieuwe kleur werd gegeven door deze met verf te impregneren, kreeg dit woord vervolgens weer een andere betekenis, die moeilijk is weer te geven in het Nederlands, maar we benaderen de betekenis het best met het woord: identificatie, vooral als we daarmee doelen op het tot stand brengen en bevestigen van een verbintenis.

Lucas 3:12. De hier genoemde tollenaars waren belastinginners. Als zij de aanwijzing van Johannes zouden volgen, zouden ze elke cent van hun winstgevende bezigheid verliezen en zouden ze voor niets werken. Hebben zij zich overgegeven toen ze begrepen wat het hun kostte? Het wordt ons hier niet verteld.

Lucas 3:16. Van al de beloften die in het Woord van God gericht zijn tot de gelovigen in Israël, was geen enkele zo groot als de belofte dat ze zouden worden geïdentificeerd met de Heilige Geest en met vuur. De apostel Paulus, geïdentificeerd en één geworden met de Heilige Geest, kon naar waarheid zeggen: 'hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn' (I Cor. 2:13). Ik ben niet in staat hetzelfde te zeggen van de woorden die ik spreek. De grote belofte van identificatie met de Heilige Geest is alleen gegeven aan de mensen van Israël en is niet beschikbaar voor iemand in deze tijd, noch voor de Jood, noch voor de heiden. Zo'n identificatie zou de geïdentificeerde maken tot een middelaar tussen God en mensen en dit zou in strijd zijn met de waarheid zoals deze geleerd wordt in I Timotheüs 2:5: 'want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus'. Dat is de waarheid voor de tegenwoordige tijd. Het was niet de waarheid voor de Handelingenperiode en het zal ook niet de waarheid zijn voor het koninkrijk Gods.

Lucas 3:21. Dit is een herhaling van de waarheid die we in Mattheüs 3:13,17 en Marcus 1:9-11 vinden.

Lucas 7:29,30. Zij die gehoor gaven aan de oproep in Johannes' verkondiging, verklaarden daarmee dat God rechtvaardig handelt in Zijn eisen aan hen. De Farizeeën en Sadduceeën

weigerden gehoor te geven aan de eis tot overgave aan Gods gebod, zoals dit door Zijn afgevaardigde, Johannes, werd gevraagd.

Lucas 9:19. Weer een tekst waarin de naam en titel van Johannes voorkomen. Gedeelten als deze zeggen iets over Johannes, maar geven ons geen verdere informatie over de doop.

Lucas 11:38. Het woord voor 'wies', is hier BAPTIZŌ.

Lucas 12:50. De Here Jezus verborg de precieze aard van Zijn komende dood door die BAPTISMA te noemen. Hier is een duidelijk voorbeeld van het figuurlijk gebruik van dit woord. Als iemand beweert dat er altijd 'onderdompeling in water' mee wordt bedoeld, ontkent hij het gebruik ervan in het Woord van God. Om de aard van deze uitspraak te begrijpen, kunnen we, bij wijze van illustratie, veronderstellen dat de eerste astronauten, op het punt om naar de maan te vliegen, zouden zeggen: 'we moeten een ervaring ondergaan en we staan onder grote druk totdat die achter de rug is'. Dat zou een heel figuurlijke uitspraak zijn, die echter gemakkelijk begrepen kon worden door hen die van het doel om de maan te bereiken op de hoogte waren. De uitspraak van de Heer was even eenvoudig te begrijpen voor hen die hem hoorden. Hij zou ondergaan in de dood.

Lucas 16:24. Het woord voor 'dope' is hier BAPTŌ, wat ons terug brengt bij het oorspronkelijke gebruik en de grondbetekenis van dit woord. We mogen noch de geschiedenis, noch de ontwikkeling van dit woord negeren. Als aan iemand in de eerste eeuw die Grieks studeerde, zou worden gevraagd wat de betekenis was van het woord BAPTŌ, zou hij waarschijnlijk hebben geantwoord: 'Het betekent onderdompelen, en we gebruiken het ook op die manier. Maar het kan ook de betekenis hebben van: het verven van textiel, wassen, overstromen, geïdentificeerd worden, samenvoegen, afhankelijk van de context waarin het gebruikt wordt'.

Lucas 20:4. Het gaat hier om een heel belangrijke vraag die de schriftgeleerden en oudsten hadden kunnen beantwoorden. Als ze dat gedaan hadden, zouden ze zich hebben overgegeven aan Gods waarheid. Daarom werden deze leiders gedwongen hun onkunde en hun onvermogen te erkennen om anderen te leiden in een zaak die van het grootste belang was voor allen in Israël. Zij durfden de Goddelijke oorsprong van deze toevoeging aan Israëls godsdienst niet toe te geven.

De doop in Johannes en Handelingen

Nu zullen we verdergaan met het onderzoek van alle plaatsen waar 'doop' voorkomt in het Evangelie naar Johannes. We moeten steeds Gods bedoeling met het schrijven van dit boek in gedachten houden: 'opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam' (Joh. 20:31).

Johannes 1:25,26. Alles wat we over de doop in deze verzen kunnen vinden, is dat de Joodse overheid in Jeruzalem priesters en Levieten naar Johannes stuurde om hem vragen te stellen.

Johannes 1:28. Hier wordt ons verteld waar Johannes zijn taak verrichtte: een plaats die Bethabara (St.vert.) genoemd werd en bij de Jordaan lag. Er wordt in de geschiedenis van Gideon gesproken van een plaats die Beth-barah heette (Richt. 7:24). Als het om dezelfde plaats gaat was er ruimschoots voldoende water. In hete landen is het van essentieel belang dat er water voorhanden is op plaatsen waar veel mensen samenkomen.

Johannes 1:31. Dit gedeelte laat het Israëlitische karakter en doel van de doop van Johannes zien. Het ging er om dat Christus Zich zou openbaren aan Israël. De bediening van Johannes was een groot succes. Alle in Palestina wonende Israëlieten, van de leden van het machtige Sanhedrin tot de gewone arbeider, werden door de doopbediening van Johannes gedwongen tot aandacht en tot een beslissing.

Johannes 1:33. Jezus was, en zal altijd zijn, de voornaamste Doper. Hij identificeert de mensen met de Vader, Zichzelf en de Heilige Geest. Dit is de vierde vermelding van identificatie met de Heilige Geest en telkens komt daarin naar voren dat de Here Jezus Degene zal zijn die dat doet.

Johannes 3:22,23,26. Deze drie verzen zijn van belang omdat ze details vermelden over de persoonlijke geschiedenis van Johannes en de Here Jezus. Ze geven geen aanwijzingen over de praktijk of het doel van de doop. De door God opgedragen taak om de Israëlieten in te lijven in de groep Israëlieten die zich aan God overgegeven had, werd door de Heer en Zijn discipelen voortgezet in Judea. Johannes deed zijn werk in Enon, dicht bij Salem. Enon is ΑΙΝΟΝ in de Griekse tekst. Alle lexicons vertalen dat met bron. Er was geen tegenstelling tussen de bediening van de Heer en die van Johannes. Alles wat de Heer deed in Judea, deed Johannes in Enon.

Johannes 4:1,2. Als we denken aan het geweldige resultaat aan het begin van Johannes' bediening (Matt. 3:5; Marc. 1:5; Luc. 3:7-15), en we lezen hier dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes, dan vergissen we ons zeer wanneer we denken dat het volk van Palestina zowel Johannes als de Here Jezus afwees. Het staat geschreven en het is de waarheid: 'En het merendeel van de schare hoorde Hem gaarne' (Marc. 12:37).

Johannes 10:40. Een historische aantekening die ons vertelt waar de Heer de laatste vier maanden van Zijn leven voor de kruisiging doorbracht.

Johannes 13:26. Het woord 'indopen is hier ΒΑΠΤΩ. Het is een getuigenis tegen een ieder die beweert dat dopen altijd 'onderdompelen in water' betekent. Hier zegt het niets van een rituele doop. Het is eigenlijk zelfs zo dat alles wat we uit het Evangelie van Johannes over de

doop kunnen leren is dat Johannes doopte omdat de Messias spoedig aan Israël geopenbaard zou kunnen worden.

Handelingen 1:5. Een herhaling en een bevestiging van de belofte die Johannes drie jaar eerder had gedaan. Slechts uitgesproken aan de elf discipelen die door Hem tot apostelen waren aangewezen. Zij zouden worden geïdentificeerd met, verenigd met en verbonden aan de Heilige Geest. Dit is de vijfde maal dat hierover in het Nieuwe Testament wordt gesproken. De boodschap blijft dezelfde. De Here Jezus zal ze identificeren met de Heilige Geest.

Handelingen 1:22. Een belangrijke tekst die ons laat zien dat de discipelen van de Here Jezus waren gedoopt door Johannes. Dit bereidde ze voor op het ontvangen van Hem.

Handelingen 2:38. Deze woorden waren gericht tot de ‘mannen van Israël’ (2:22) die beschuldigd werden van het kruisigen van Jezus van Nazareth. Aangezien ik geen man van Israël ben en niets uit te staan heb met de kruisiging, kan ik de gedachte dat Petrus die woorden tot mij zou hebben gericht, niet aanvaarden. Ik vind in dit hoofdstuk veel buitengewone waarheden, maar ik zie niet dat Petrus hier een plan voor de verlossing van de heidenen (of Joden) uit de doeken deed voor de tegenwoordige bedeling der genade. De daar verzamelde mannen van Israël echter kregen op hun vraag precies te horen wat ze moesten doen. In de eerste plaats werd ze verteld dat ze zich moesten overgeven. Dit is wat het Griekse woord *METANOEO* betekent. Te allen tijde en onder alle omstandigheden moet overgave de eerste daad zijn in elke stap die de mens tot God wil maken. Als ze zich hadden overgegeven, moesten ze zich laten identificeren op (*EPI*) de naam van Jezus Christus. Het woord ‘op’ hier betekent dat ze zich moesten laten identificeren op basis van alles wat over Hem was geopenbaard, met name Zijn openbaring van Zichzelf. Het karakter van de aorist in *BAPTISTHENTO*, wijst op een voortgezette actie. ‘Wees bezig met je te identificeren op de naam van Jezus Christus’ zou de waarheid hier beter weergeven. Werkelijke identificatie is niet een zaak van een ogenblik. Het is iets dat continu aan de gang is en dat bij elke gelegenheid vernieuwd moet worden. De stappen die gezet moesten worden, overgave en zich identificeren, hadden een bepaald doel. Dit komt tot uitdrukking in het Griekse woord *EIS* (tot). Het doel was ze in een toestand te brengen waar vergeving een werkelijkheid zou worden. Overgave en identificatie brengen op zichzelf niemand vergeving van zonden. Van bloedstorting is in geen van beide sprake (Hebr. 9:22).

We vinden geen druppel water in Handelingen 2:38. Als er iemand is die hier een doopvont vol water in wil zien, kunnen we daar echter niet veel tegen beginnen (Hosea 4:17). Op grond van hun overgave, identificatie en vergeving van zonden werd hen de gave van de Heilige Geest beloofd.

Handelingen 2:41. Zij die de woorden van Petrus ter harte namen, lieten zich ogenblikkelijk identificeren met de Here Jezus Christus en op die manier werden op die dag ongeveer drieduizend gelovigen toegevoegd aan de groep Israëlieten die zich had overgegeven. Zo werd een hele nieuwe groep binnen Israël gevormd. Er waren niet langer alleen Farizeeën, Sadduceeën, Herodianen en Essenen, maar er werd een nieuwe groep aan toegevoegd - zij die zich hadden overgegeven aan en zich hadden geïdentificeerd met de mens Jezus. Dit was het begin van wat later het Israël Gods werd genoemd (Gal. 6:16). Op deze plaats is het goed om de uitstekende woorden van Sir Robert Anderson nogmaals aan te halen:

“De Joodistische godsdienst wees in elk onderdeel, zowel in de geest als de letter, op de komst van de beloofde Messias. Staande te houden dat iemand ophield Jood te zijn omdat hij

juist die hoop koesterde en de Messias aanvaardde op het moment dat Hij kwam, is absoluut grotesk in zijn absurditeit.”

De woorden ‘tot de Gemeente’ (St.vert.) in vers 47 zijn slechts een interpolatie die absoluut door geen enkel handschrift wordt ondersteund.

Handelingen 8:12,13,16. Toen de Samaritanen, die door geboorte deel hadden aan het verbond dat God met Abraham had gesloten (zie Joh. 4:12; hun vader was Jacob) Filippus geloofden die het Koninkrijk Gods in de naam van Jezus Christus verkondigde, identificeerden zij zich met Christus. Simon, een tovenaars, geloofde ook en identificeerde zich met de groep van degenen die zich hadden overgegeven en geloofden. Ik geloof niet dat dit tot stand kwam door enig waterritueel, uitgevoerd door Filippus. Hij was een evangelist en geen dooper.

Handelingen 8:36,38. Nadat Filippus Jezus Christus verkondigd had aan de Ethiopische eunuch, kwamen ze bij een water. Dit ontlokte de eunuch de vraag: ‘zie, daar is water; wat is ertegen, dat ik gedoopt word?’ Op deze manier verlangde hij die in hart en ziel zich al met Jezus Christus had geïdentificeerd, daarvan een uiterlijke bevestiging. Als iemand die door God tot deze man was gezonden, kon hij dat doen. Het was niet noodzakelijk, maar het betekende veel voor deze proseliet uit Ethiopië. Denk er aan dat Filippus een Jood was en dat de eunuch een proseliet van het Jodisme was en dat dit alles plaatsvond in het land Palestina.

Handelingen 9:18. Tot op dit moment had Paulus alle contact geschuwd met de waarheid dat de mens Jezus in werkelijkheid de Messias Gods was. Hij toonde volledige overgave door te zeggen: ‘Here, wat moet ik doen?’ (Hand. 22:10). Maar toen hij was vervuld met de Heilige Geest en zijn gezichtsvermogen was hersteld, kwam hij ogenblikkelijk in actie en identificeerde zich met Christus. Dat gebeurde in de tegenwoordigheid van Ananias (Gods gezant) en enkele anderen die daar samen waren. Zijn identificatie was echter niet iets van een moment. Hij verkondigde onmiddellijk daarna dat Jezus de Zoon van God is (Hand. 9:20).

Handelingen 10:37. De ‘doop van Johannes’ wordt hier genoemd als historisch begin van de verkondiging van een bepaalde boodschap.

Handelingen 10:47. De mensen die behoorden bij het huishouden van Cornelius, op wie de Heilige Geest viel, waren heidenen. Het was een gemeenschap van godvrezende mensen en zo werden ze ook door God geaccepteerd (10:35). Op eenvoudige maar krachtige wijze werd de opgestane Christus gepredikt door Petrus, met de belofte dat wie in Hem gelooft vergeving van zonden zou ontvangen (10:43). Zij aanvaardden deze waarheid en als bevestiging van hun geloof begonnen ze vloeiend in de verschillende talen van de veeltalige huishouding van Cornelius te spreken. Dit bewijs bracht Petrus tot de vraag: ‘zou iemand het waterritueel kunnen weren, om dezen te identificeren met ons, die evenals wij de Heilige Geest hebben ontvangen?’ Daarom beval hij, die op aarde kon binden zodat het ook gebonden is in de hemel, dat ze geïdentificeerd zouden worden door middel van het waterritueel met de naam van de Heer (10:48).

Handelingen 13:24. Hier is een meer precieze vertaling op z’n plaats: ‘Johannes’ eerste prediking, voor zijn optreden, was een oproep aan het gehele volk Israël tot identificatie door overgave’.

Handelingen 16:15. De meesten zien hier een waterritueel, omdat dat de enige doop is die ze kennen. Ik zie een grote en bewonderenswaardige vrouw die zich met haar hele huishouden met de Here Jezus Christus identificeerde.

Handelingen 16:33. Ook hier zie ik geen water, maar een zondaar die zichzelf met de Redder identificeert.

Handelingen 18:8. Waarom zouden we in het hier geschetste beeld het waterritueel willen zien? Crispus, de overste van de synagoge, geloofde met zijn gehele huis, net als veel Corinthiërs die het evangelie hadden gehoord en zich identificeerden. Hoe deden ze dat? Ik denk door op te staan in de synagoge en met eerbied te getuigen van hun geloof. De sfeer zal dan misschien niet vredig geweest zijn, maar hun belijdenis van Christus zal wel effect hebben gehad (Matt. 10:32).

Handelingen 19:3,4,5. Als hier sprake was van een doop in water, dan zouden deze twaalf Joden opnieuw gedoopt zijn. Was de Here Jezus twee maal in water gedoopt? Was dat met de discipelen gebeurd? Als dat niet het geval was, waarom zou dat dan wel met deze twaalf mannen hebben moeten gebeuren. Op deze plaats water te introduceren, veroorzaakt slechts verwarring.

De doop in de brieven

Toen we de woorden van Petrus in Handelingen 2:38 en de praktijk van de doop in de periode van de Handelingen overdachten, was het volstrekt duidelijk dat de karakteristieke waarheden over ons nieuwe leven in Christus Jezus nog niet waren geopenbaard. De eenvoudige gemeenschap in het begin van de Handelingenperiode was geheel Joods. Zoals Sir Robert Anderson terecht heeft opgemerkt:

“De Joodse tempel was hun gebedshuis en gebruikelijke plaats van samenkomst. Hun geloof en hoop, hun woorden en daden, alles wees erop dat het Joden waren”.

Als we echter komen tot de brieven die Paulus in de Handelingenperiode heeft geschreven, moeten we ons goed realiseren dat we lezen over een heel andere klasse Joden: niet de Joden in het land Palestina, maar Joden in de diaspora (verstrooide Joden). Een eeuw voor de geboorte van Christus, leefden Joden als burgers tot in alle uithoeken van de beschaafde wereld. Romeinse bevolkingsstatistieken laten cijfers zien als: 2.500.000 in het land en 5.500.000 daarbuiten.

Zij die in ballingschap leefden, konden zich slechts gedeeltelijk aan de hen voorgeschreven dienst aan God houden. Ze konden zich al helemaal niet houden aan de laatste toevoegingen aan die dienst door Johannes de Doper. We weten dat het waterritueel van Johannes nergens buiten het land werd verkondigd en dat het nimmer op de juiste manier werd uitgevoerd door de Joden onder de ballingen.

Als we de brief van Paulus aan de Joodse gelovigen in Rome lezen (zie Rom. 2:17; 3:1,2; 4:1; 7:1 waar we de bewijzen zien dat deze brief aan hen was geschreven), ontdekken we dat Paulus bepaalde nieuwe en hogere waarheden openbaarde die nooit tevoren waren geopenbaard, die gelden tot in de bedeling van de genade en daarom ook behoren bij ons nieuwe leven in Christus. In de Romeinenbrief wordt de plaats van de rituele doop ingenomen door de werkelijke doop, namelijk onze identificatie met Christus.

Romeinen 6:3,4. Paulus verklaart hier dat iedereen die met Christus geïdentificeerd is (niet 'was'), met Zijn dood is geïdentificeerd. Deze identificatie met Zijn dood betekent dat we door God ook als dood voor de zonde gerekend worden, maar levend voor God door Jezus Christus onze Heer. Evenzo delen we in Zijn begrafenis en opstanding. In deze geestelijke gemeenschap behoren we te wandelen in nieuwheid des levens. Dit komt overeen met wat Paulus stelt in Galaten 3:27: 'want gij allen, die met Christus geïdentificeerd zijt, hebt u met Christus bekleed'. We kunnen niet zeggen dat we ons met Hem hebben geïdentificeerd tenzij dit ook werkelijk zo is.

Dr. Kenneth S. Wuest, vele jaren docent nieuwtestamentisch Grieks aan het Moody Bible Institute, geeft een definitie van het woord 'doop' zoals dat wordt gebruikt in Rom.6. Hij zegt:

"Het heeft betrekking op een daad van God, Die de gelovige in geestelijke gemeenschap brengt met Jezus Christus, opdat de zondige natuur van de gelovige wordt verbroken en een geestelijke natuur wordt geplant door de eenwording met Christus in Zijn dood, begrafenis en opstanding."

Hier ben ik het roerend mee eens, in het bijzonder met de zinsnede dat de doop de vereniging met Christus is. Ik ben blij dat hij stelt dat de doop in Romeinen 6 een daad van God is. De waterrituelen die mensen gebruiken, resulteren nooit in de gezegende gevolgen die hier genoemd worden. Geen ceremonie van doop in water, zelfs niet uitgevoerd door Johannes de Doper in de Jordaan, bracht een gelovige in geestelijke gemeenschap met Jezus Christus. Dit is de enige verwijzing naar de doop in de brief aan de Romeinen.

I Corinthe 1:13-17. In deze vijf verzen komt doop zes maal voor. Geen enkele keer gaat het om het waterritueel dat door Johannes de Doper werd geïntroduceerd in Israël. 'In de naam van Paulus gedoopt zijn' kan slechts betekenen dat je jezelf met Paulus in plaats van Christus zou hebben geïdentificeerd, dat je aan Paulus verbonden zou zijn. Er bestond in Corinthe een Paulinische partij. Hier bestraft Paulus zijn eigen partij. Maar een man als Paulus, die de Heer voortdurend op vele plaatsen diende, moest er wel toe overgaan om bepaalde betrouwbare mannen aan te wijzen en bekend te maken als zijn contactpersonen en vertegenwoordigers. Zij bleven met hem in contact en vertegenwoordigden hem in alle zaken waarover zij bevoegdheid hadden gekregen. Dit is een persoonlijke aangelegenheid en heeft met goddelijke verordeningen niets te maken. Zelf heb ik zo'n systeem in vele plaatsen opgezet.

Deze handelwijze wordt duidelijk uiteengezet in Handelingen 14:23, waar Paulus en Barnabas, volgens de Griekse tekst, 'oudsten (PRESBUTEROS) hadden aangewezen, passend bij (KATA) de eruit geroepen'. De vertalers (van de Statenvertaling) hebben 'verkoren, met opsteking der handen' en 'elke' in de tekst gebracht om deze in overeenstemming te brengen met de kerkelijke praktijk. Niemand moet denken dat een individu niet één of twee mannen als PRESBUTEROS kan aanwijzen. Dan zou je net zo goed kunnen zeggen dat de Koningin der Nederlanden geen ambassadeur kan hebben om haar te vertegenwoordigen. Paulus en Barnabas kozen in alle plaatsen waar dat nodig was iemand om hen te vertegenwoordigen. De mannen die zij hadden gekozen, moesten passen bij en aanvaardbaar zijn voor de eruit geroepen in die plaats.

Paulus had zich in Corinthe met niemand dan Crispus en Gaius geïdentificeerd. Niemand kon hem er dus van beschuldigen een partij voor zijn eigen naam te vormen. Hij dankte God er voor dat het zo gelopen was. Daarna, als een soort P.S. noemt hij dan nog het gezin van Stefanus. Hij was geen Corinthiër, maar zijn verhuizing had hem niet belet Paulus te blijven dienen (I Cor.16:17).

Noch het ritueel, noch de ware doop zijn aan de orde in deze zes teksten. Let er op dat Paulus zijn betoog beëindigt met de opmerking dat Christus Paulus niet de opdracht had gegeven (APOSTELLŌ) om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen.

I Corinthe 10:2. Het volk Israël dat uit Egypte kwam, was lange tijd met Farao geïdentificeerd geweest, voornamelijk als slaven. Zij werden geïdentificeerd met Mozes in de wolk en in de zee. Geen druppel water raakte hen toen ze daar doorheen trokken. Dit gedeelte laat ons de verschillende betekenissen zien en de verschillende manieren waarop het woord doop in het Nieuwe Testament wordt gebruikt.

I Corinthe 12:13. De context waarin het woord doop hier voorkomt, begint met een illustratie. Letterlijk: “Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één lichaam vormen, zo ook Christus; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam verenigd, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en hebben we allen te drinken gekregen van één Geest’.

Dit is de zevende en laatste keer dat sprake is van ‘doop in de Heilige Geest’. In alle teksten wordt de waarheid verkondigd de Here Jezus hen zou dopen (identificeren) met de Heilige Geest. De vertaling van de eerste zes teksten laat zien dat de Heer dat zal doen en niet de Heilige Geest. Als we nu het woord ‘door’ introduceren, dan kan dat alleen de betekenis hebben van de Heilige Geest als middel, of als Dader. De Here Jezus wordt daarmee buiten de actie gelaten en het maakt de Heilige Geest een doper, een opvatting die nergens in de Schrift wordt ondersteund. Het is veel beter deze tekst te vertalen in overeenstemming met de andere zes, en het zo op te vatten dat de Here Jezus deze begiftigde Corinthiërs met één Geest identificeert, dat ze daardoor tot één lichaam worden samengevoegd, en dat ze als een eenheid behoren te functioneren.

I Corinthe 15:29. Deze tekst zou geen enkel probleem opleveren als in het Nederlands recht werd gedaan aan het woord BAPTŌ . Paulus vraagt: ‘als doden niet opstaan, wat moeten dan zij doen die geïdentificeerd zijn met een dode Christus?’ Identificatie met een dode Verlosser heeft geen enkele zin.

Galaten 3:27. Kenneth S. Wuest zegt over dit gedeelte:

“Deze tekst kan niet wijzen op de doop in water, want dat brengt een gelovige zondaar niet in Christus. Het Griekse woord baptizō betekent: brengen of plaatsen tot-in”.

Ik vraag me af waarom hij niet zegt: ‘identificeren met’, omdat hij dit woord vele malen in verschillende artikelen over de doop heeft gebruikt.

Efeze 4:5. De enige relatie met God die door ons geloof tot stand kan komen, is onze identificatie met Christus. Dit is de enige doop voor allen aan wie deze brief werd gericht: zij die in de Here Jezus Christus zijn en geloven. Dit is de ‘doop’ die boven alle andere staat en terecht ‘Christelijke doop’ zou moeten worden genoemd. In het Nieuwe Testament staan veel ‘dopen’ en je zou je terecht kunnen afvragen welke van deze verschillende dopen de ene doop is die wordt verheerlijkt in Efeze 4:5. Ik zeg dat dit de identificatie met Christus is, die ons op zijn beurt identificeert met Zijn dood, begravenis en opstanding.

Colosse 2:12. Dit is de belangrijkste passage over de doop en die zou de hoofdregel moeten zijn voor de gelovige in deze bedeling van de genade Gods. Hier gaat het om de echte en niet de rituele doop. Dit is de ‘ene doop’ waarover Efeze spreekt.

Hebreeën 6:2. Onder de Hebreeën, met name die in de verstrooiing, waren veel verschillende leringen over de praktijk en de betekenis van rituele wassingen, hier ‘dopen’ genoemd.

Aangezien deze gewoonlijk door priesters in de tempel werden verricht, ontstond hierover onenigheid toen ze werden verricht door hen die in ballingschap waren. Paulus zegt: 'laat het los en groei naar de volwassenheid'.

Hebreeën 9:10. Het woord voor 'wassingen' is hier BAPTISMOS. Daarvan waren er vele in de tempelrituelen.

I Petrus 3:21. We zien in de context waar het woord voorkomt dat acht zielen werden gered door het water. Hetzelfde water dat de dood tot gevolg had voor zo velen, was een middel tot verlossing voor Noach en zijn gezin. Zij dreven er in de ark bovenop. De feiten zijn volstrekt duidelijk. Te midden van de algemene boosheid was Noach een rechtvaardig man die zich met God identificeerde. De zeven anderen werden gered wegens hun verbintenis met Noach (dat wil zeggen hun familierelatie). In deze tijd worden we gered door onze identificatie met de Here Jezus Christus.

Openbaring 19:13. Het woord dat hier met 'geverfd' is vertaald, is verwant aan BAPTŌ. U moet zich niet in de war laten brengen door het feit dat het als BEBAMMENON wordt gespeld. Het is een verbuiging die niet vreemder is dan wanneer iemand zegt dat 'ging' een verbuiging is van 'gaan'. Toen Johannes de Openbaring schreef betekende het woord BAPTŌ zowel 'indopen' als 'verven' (van textiel). Ik zou het als volgt willen vertalen: 'bekleed met een kleed dat in bloed geverfd was'.

We hebben nu elk gedeelte waar de woorden BAPTŌ, BAPTIZŌ, BAPTISMA, BAPTISMOS, BAPTISTES en EMBAPTŌ voorkomen onderzocht. Hiermee is een solide basis gelegd voor hen die een serieuze studie willen maken van het onderwerp 'dopen'. Voor miljoenen belijdende Christenen is het waterritueel het begin en het einde van hun relatie met God. Dat is voor mij de stimulans geweest om met deze studie te beginnen. Ik maak me zorgen over hen die geloven dat ze zich laten leiden door de Bijbel, maar in werkelijkheid geleid worden door de doop. De doop is voor hen de belangrijkste dienst aan God geworden (Joh. 6:29).

Inhoud

WAT DE DOOP BETREFT	1
WAT BETEKENT BAPTIZŌ?	4
DOOP BETEKENT IDENTIFICATIE	7
DE DOOP VAN JOHANNES	10
IDENTIFICATIE MET DE HEILIGE GEEST	14
IDENTIFICATIE MET JEZUS CHRISTUS	17
DE DOOP IN MATTHEÛS	20
DE DOOP IN MARCUS EN LUCAS	23
DE DOOP IN JOHANNES EN HANDELINGEN	27
DE DOOP IN DE BRIEVEN	30

Vertaling van de artikelenreeks *Concerning Baptism* door J.A. Hensen